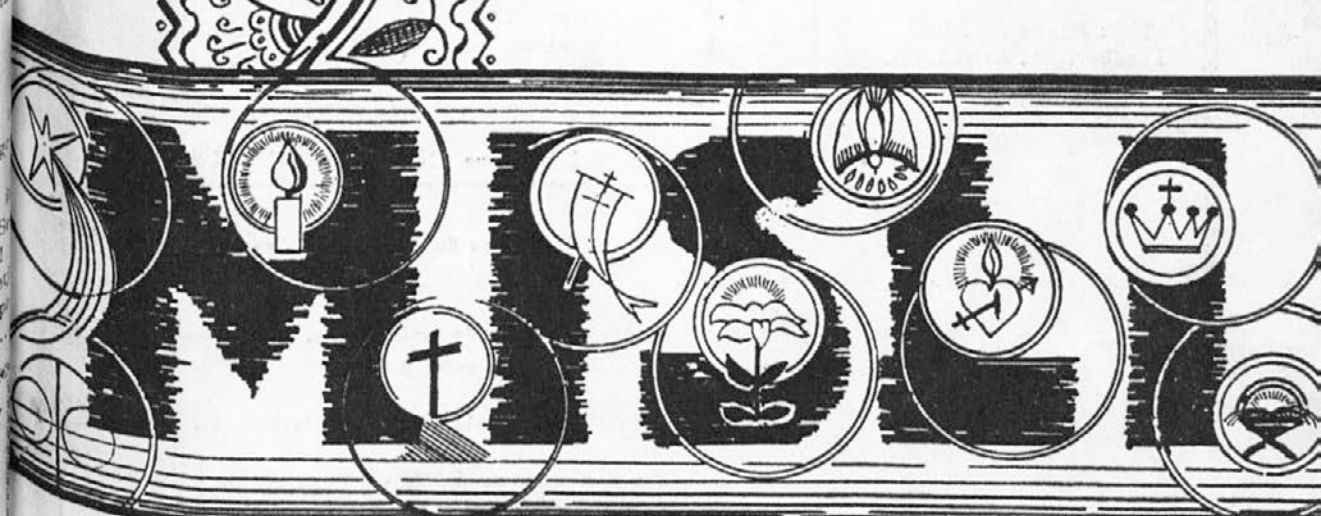

DOBRO ZNANA MELBOURNSKA ODERSKA
TROJKICA.

LETO VIII

Štev. 5 MAJ 1959

Registered at the
Post Office, Sydney, for
transmission by post
as a periodical.

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

★

Naročnina £ 1-0-0
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
66 Gordon St.,
Paddington, N.S.W.

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
Fredbert St., Leichhardt,
Sydney. Tel. WB 1758

KOLENDAR

Maj — Veliki traven

- 1 P Sv. Jozef
- 2 S Atanazij
- ★ 3 N Najdenje sv. Kriza
- 4 P Prosnji dan
- 5 T Prosnji dan
- 6 S Prosnji dan
- ★ 7 C Vnebohod Gospodov
- 8 P Pirkaz Mihael nad.
- 9 S Gregor Nazijan
- ★ 10 N 6. povelikonocna
- 11 P Filip in Jakob
- 12 T Nerej in Ahil
- 13 S Belarmin
- 14 C Bonifacij
- 15 P Zofija
- 16 S Janez Nepomuk
- ★ 17 N Binkostna
- 18 P Venancij
- 19 T Peter Celestin
- 20 S Bernardin
- 21 C Ladislav
- 22 P Emil, Kvatre
- 23 S Zeljko, Kvatre
- ★ 24 N Presv. Trojica
- 25 P Marija Pomagaj
- 26 T Filip Nerij
- 27 S Bruno, Beda
- 28 C Sv. Resnje Telo
- 29 P Magdalena
- 30 S Ivana Orleanska
- ★ 31 N Marija Kraljica

ZA NAPREDEK LISTA "MISLI"

Kdor ne napreduje, nazaduje.

MISLI so začele izhajati pred
8 leti zgolj tipkane.

Po dveh letih so se pojavile
tiskane na 4 straneh. Kmalu so
se razširile na 8 strani in več.

Potem so opustile trgovske of
lase, da je več branja.

Z osmim letom so se preoblekle
v revijo s platnicami. Take ima
te zdaj pred seboj.

Število strani bo odvisno od
plačujočih naročnikov in daro
valcev v tiskovni SKLAD.

MISLI želijo še napredovati.
Sama želja ni dovolj. Pomagajte!
Urednik in upravnik dela brez
plačno, tiskarna in drugo pa sta
ne denar.

★

PRAVILA za NAROČNIKE

1. Naročnina MISLI je en funt na leto in se plačuje v začetku leta vnaprej.
2. Ko ti naročnina poteče in molčiš na pismeno opozrilo uprave se ne smeš čuditi, ako ti list neha prihajati.
3. Ko se preseliš, ne pozabi TAKOJ poslati upravi novi naslov.
4. Če kak mesec lista ne dobiš, pa ti naročnina še ni potekla, sporoči upravi. Morda je krivda na pošti. Se bo popravilo.
5. Priporočaj list drugim in skušaj dobiti novih naročnikov.
6. Dopisuj! Sporočaj novice iz svojega kraja,
7. Navadi se plačevati naročnino po pošti. Ne odlašaj, češ da boš osebno dal. Tako se zavlačuje brez konca.
8. Po najboljših močeh priloži za tiskovni SKLAD.

ČE SE PRESELITE, sporočite:

Prejšnji naslov .....

Sedanji naslov .....

Ime in priimek .....

LETO VIII.

MAJ 1959.

STEV. 5

MAJNIK OPOMINJA

Ivan Šepetavc

LJUBI MAJ, KRASNI MAJ, konec zime je sedaj. Tako pojejo v naših krajih onstran oceanov. Tudi mi tu lahko enako pojemo, četudi smo na pragu zimskega časa. Če znamo prav pogledati, je tudi tu pri nas majnik najlepši mesec v letu.

Tudi tu je ta mesec posvečen naši nebeški Materi. Kdo med nami se ne spominja šmarnic? Kako so dekleta skrbno zaljšale podobo Marijino! Kapelice in znamenja ob potih so bila vsa v cvetlicah. S svetjem in pesmijo so srca poklanjala molitev.

Prav tako lahko se zdaj in na drugem koncu sveta ravnamo v majniku in vse leto. Kar po domače povejmo Mariji, kaj nas boli. Ne bo pozabila na nas. Njej izročeni otrok "vene cvet mladosti, gine časov vek, a ljubezen moja, Mati, traja v vek!"

In v maju se spominjamo tudi naših ljubečih zemeljskih mater. Mama — sladko ime! Materinski dan nas mora spomniti na vso ljubezen, na vse do-

brote, na vse trpljenje naše matere. Kako že poje tista znana pesem?

**Kol'k noči jaz nisem spala,
ko sem tebe, dete, previjala...**

Ali smo ohranili hvaležnost materi? Ali ji pišemo, če še živi? Ali ji pišemo dovolj pogosto? Ali ji pomagamo v njenih potrebah? In če je mrtva, ali se je spominjamo v molitvah, ali damo za svete maše za njeno dušo?

Naroča četrta božja zapoved: Spoštuj očeta in mater. Velika je ta zapoved. Mladi možje in fantje, če ste morebiti iz lahkomišelnosti ali nemarnosti pozabili na to zapoved, mesec maj naj vas spet nanjo spomni. Pa tudi dekleta in žene, tudi vam se lahko zgodi, da spomin na mater, in na oba starša, stopi daleč v ozadje, da ljubezen v srcu ugaša. Nikar ne dopustite, da ugasne do konca!

Mesec maj naj vam prinese v premislek te skromne besede.

MARIJINO ZNAMENJE

Stanko Suštersič

Pred Njenim znamenjem stoji,
v premile gleda ji oči.
Prisrčno moli mlada žena:
"Pozdravljena, nad vse češčena!"

Marija s Sinkom se smehlja;
razmišlja žena radostna:
"Oh, ko bi mogla, ko bi smela,
Mariji Detece bi vzela..."

Predrzne misli jo je strah,
pogled: "Oprosti!" prosi plah.
"Saj pride ura tudi zame,
ko lastno dete me objame."

Marijin čudežni smehlaj
pričara ženi v dušo raj.
Pri srcu ji je zaigralo,
pod srcem srce vztrepetaloo...

ZAKAJ NISMO ŠKOTI?

Zvonimir Hribar

“NOSI ŽLICO ZAPOREDOMA V USTA” ukaže mamica najstarejši plavolaski, ki se je sredi večerje nekam zagledala in spustila žlico na mizo.

Široke modre oči so se uprle v mamičin obraz, kot da bi hotele uganiti, ali je bil to le prvi opomin, ali pa že končen ukaz. Obotavljajoče se je poprijela žlico in tem njenim kretnjam se je pridružilo opazovanje mlajših sestic, ki so pač v starejši sestrici gledale svojega vodnika.

Počasi je zajela jed, toda predno je dospela žlica do ust, se je iz deklice izvilo vprašanje, ki jo je mučilo tisti večer.

“Mamica, zakaj nismo mi škoti?”

“Tudi jaz hočem biti škot! Škoti imajo tako lepe kape,” se je oglasila najmlajša, predno sta mogla mamica ali pa očka odgovoriti. Medtem je srednja plavolaska vse ostro motrila in prežala, da tudi sama skoči v razgovor, čim se razvije.

“Sedaj nadaljujte z večerjo. Ko boste končale, vam bo očka vse pojasnil,” se je glasila mamičina rabsodba. Pomežiknila je očku, ki je že vedel, da vse to pomeni: Po večerji jih prepustim tebi, kajti jaz moram pomiti krožnike in opraviti še ostalo delo.

Vse tri deklice so pohitele in krožniki so bili prazni prej kot običajno.

“Čast Bogcu, čast Bogcu, čast Bogcu”, so hitele z zahvalo za večerjo in že so poskakale s stolic in obkrožile očka, ki je komaj utegnil premenjati stolico.

“Torej poslušajte,” je začel očka. “Kot je Bogec ustvaril različne živali: konje, slone, krave in žirafe, pa kamele in leve, ter toliko drugih živali, tako je Bogec ustvaril tudi različne vrste ptic, različne vrste rib, rož, dreves, pa tudi različne vrste ljudi, različne po barvi kože, pa različne tudi po jeziku, ki ga govore. Tako je Bog ustvaril Francoze, Kitajce, Japonce, Ruse, Angleže, Irce, Škote, Slovence in še mnogo drugih narodov. Ko boste postale bolj velike, se boste učile v šoli o vseh teh narodih. Vsak narod je kot velika družina. Njegovi člani govore enak jezik in vsi bi se morali imeti radi in pomagati drug drugemu in biti ponosni na svoj narod.”

“Očka, kaj pa je to, biti ponosen na svoj narod?” zaželi pojasnila najstarejša, ki ji ni več kot sedem let.

“Povej mi, deklica moja, ali si ti rada NAŠA?” jo pobara očka.

“Seveda sem!”

“Pa bi hotela biti sosedova, ko se tolikokrat

igraš z njihovo deklico?”

“Ne, očka, hočem biti naša,” zatrjuje najstarejša, a najmlajša hiti objemati očka.

“Tudi jaz hočem biti samo naša,” se oglasi srednja in se vsede očku na kolena.

“No vidite, deklice, tako nekako pomeni biti ponosen na svoj narod. Ker vas je Bogec poslal mamici in očku, hočete biti samo naše, in ker naš je Bogec naredil Slovence, hočemo tudi biti Slovenci in ponosni, da smo Slovenci, kot so škoti veseli in ponosni, da so škoti.”

“Očka, zakaj smo pa prišli v Avstralijo?” ni dalo miru najstarejši.

“Da bi našli mir in da bi mogli vedno ostati dobra in poštena družinica, deklice moje,” je bil kratek odgovor malim modrijankam.

“No, zdaj se pa malo igrajte,” je priskočila očku na pomoč mamica, ki je predobro poznala svoje hčerkice in vedela, da jim vprašanj nikoli ne zmanjka.

“Dajmo, igraymo se: ladja prihaja polna... B”, je prva svetovala srednja.

“No prav, pa dajmo,” je pristal očka in začel: “Ladja prihaja polna K....” “Klobas, korenja, krompirja, kruha, krav, koz”, so hitele ugibati vse tri hkrati in padale druga drugi v besedo.

Še parkrat je očka ponovil isto vprašanje, le črko je spremenil. Najstarejša svetuje: “Očka, daj, da povemo deset besed, ki se začenjajo z isto črko.”

“Jaz bom začela najprej”, se postavlja najmlajša. “No prav, Magdica, pa nam povej deset besed, ki se začenjajo s črko L”.

“Mleko, jajčka,” razkazuje svojo modrost najmlajša v največje veselje ostalima sestricama, ki se ji na glas smejeta in vpijeta: “Napačno, napačno,” saj to ni črka L, to je vse zmešano.”

“No, nič za to”, jih miri očka. “Magdica je najmlajša in se bo že še naučila. Zdaj mi pa povej ti, Mirjam, deset besed s črko M.”

“Mleko.”

“To ne velja, ker jo je že Magda povedala, jo zavrne najstarejša.

“Muha, miška”, nadaljuje Mirjam, ki ne pusti, da bi jo kdo v nič deval. “Mačka, mama, morje, most, — še štiri moram povedati,” prekine samo sebe. “Majhen, moj, miza in mravlje.”

“Pridna, Mirjam”, jo pohvali mamica iz kuhinje, ki je ves čas z enim ušesom sledila igri.

“Zdaj pa še ti, Astrid. Deset besed s črko Č.”

"Najbolj težko črko si izbral zame," se pritožuje Astrid.

"Malo se potrudi, pa bo šlo" jo bodri očka, "Malo pomisli, kaj vse nam raste na vrtu".

Astridi se zasmeejo oči, že je ujela nitko, ki ji bo pomagala rešiti nalogo, in počasi začena: "Čebula, česenj, čevelj, češnje, čepica, čist — očka pomagaj malo", ji uide, ko ne zna več naprej.

"S čim pišete v šoli?" — "Črnilo!"

"S čim se peljejo ljudje po vodi? — "Čoln!"

"Kaj se pa v šoli učite čitati?" — "Črke!"

"In če se krožnik razbije, kaj dobimo? — "Črepinje," se glasi hitro odgovor.

"Mislim, da bo za nocoj vsega dovolj," se oglasi ponovno mamica iz kuhinje. "Zdaj pa, deklice, umiti se in spat! Očka, kajne, ti boš molil z deklicami," se še obrne s prošnjo do rednika družine.

"Ampak ti nas pridi pokrižati!" kriče deklice, ko izginjajo v svojo sobo.

Mamica, tvoji koraki...

Ksaver Meško

KADAR VEČERNE SENCE VSE TRUDNE le-gajo čez dolino in prihajaš s polja domov, mamica moja, sem že ves utrujen, veke mi lezejo čez oči, kakor bi bile s svincem obtežene. In vendar te ja-no slišim in se razveselim:

"Mamica je prišla!"

In kadar stopiš v vežo, spoznam takoj tvoj ko-rak in se vradostim:

"O, mamica je doma!"

Nobenega drugega koraka ne spoznam tako hitro in tako natančno. Se atekovega komaj, dasi stopa tako mogočno in glasno.

Tvojega, mamica, spoznam takoj. Ko si prišla

zadnjič domov v spremstvu dveh sosed, sem med vsemi tremi brž razločil tvoj korak, ko ste stopale po veži.

In če je tvoj korak, mamica, še tako tih, sli-šim ga. Ali misliš, da te nisem slišal ono noč, ko me je kuhala vročica, in si prišla po prstih v sobico in mi popravila odejo? O, dobro sem te slišal, a sem se potuhnil in delal, kakor bi spal. Pa sem le-po čutil in videl, kako si me odevala. Slišal sem tihi tvoj korak, ko si spet odhajala...

Čim teže te pričakujem kdaj, če si od doma, kadar greš v cerkev ali delaš na polju, tem jasneje razločujem tvoje korake, ko se vrneš. Slišim jih že, ko stopaš po produ pred hišo zunaj.

A kaj bi bilo, če bi tebe, mamica, nekega dne več ne bilo? Če ne bi več prišla domov, kakor ne pride sosedova mamica.

Pravijo, da je umrla. A kako je to, mamica, da je umrla in se nič več ne vrne?

Ali tudi ti ne bi več prišla domov, če bi umr-la? Povej, mamica, kako je to: umreti? — Kaj molčiš in gledaš tako resno? Povej, mamica, prosim te, zakaj mene je strah...

DELAVEC

Katica Duh

Težka je moja pest,
črna je moja dlan.
V brazdah razjeden
obraz je ožgan.

Kadar od dela grem,
sinko se mi smeji,
proži roke v pozdrav:
"Zlati moj očka ti!"

STRPNOST IN VERA

P.B.A.

(Nadaljevanje.)

PROFESARJEVA GOSPA SE JE TAKO VZILVELA v svojo vlogo verske gorečnice, da kar ni mogla več biti brez nje. Igrala je pa vlogo po svoje. Ni ji bilo do tega, da bi moža na tihem in mirno pridobila za Boga. Želela si je "zmag" nad njim vpričo drugih. Naj vidi svet, kako je študiranje župnikove knjige njo dvignilo do vsestranskega razumevanja božjih reči, dočim je moža pustilo v nekdanji mrzloti do vsega nadnaravnega. Naj se posebno profesor zave, kaj zmore glava njegove žene, čeprav v njej še daleč ni toliko učenosti kot v profesorjevi.

Nestrpno je čakala novega sestanka z župnikom. Imela je zbranih dolgo vrsto novih domislic. Vsak drugi dan je telefonirala v župnišče in vabila na obisk. Da se je bolj mikavno glasilo, je pripominjala, da gospoda prav za prav vabi profesor, ki pa nerad telefonira. Ali je župnik slutil, da to ni prehudo res, ali ga je kaj drugega zadrževalo — zmerom je imel kak izgovor, češ da "za sedaj" še ne more.

Profesor se je smehljaj, gospa se bolj in bolj razvnela. Če bi imel župnik nekoko ve več prave gorečnosti, bi že našel čas in se vabilu odzval...

Po nekaj dneh je gospa nad župnikom kar obupala. Tedaj ji je prišla druga misel. Ker je rada iskala razgovora o verskih rečeh, je bila med znanci in prijatelji že sprejeta kot taka. Zakaj ne bi začela z večjimi sestanki v svoji hiši? Saj bo vse bolj učinkovito, če namesto samega župnika povabi tucat mož in žena iz svojega poznanstva, pa jih zaplete v debato.

Brž je svojo misel povedala možu. Smehljaj se je in smehljaj.

Razposlala je vabila na večerno čajanko. Lepo število odgovorov je dobila: Pridemo! Vidiš, zdaj se mora tudi župnik odzvati. Telefon je zapel, župnik je spet našel izgovor. Gospa se je jezila, profesor se je smehljaj.

No, tudi brez trdovratnega župnika se da narediti. Gospa se je skrbno pripravljala in si lepo zamislila, kako bo med čajanko kakor slučajno sprožila debato o verskih rečeh. Vse je šlo gladko po zamišljenem načrtu. Profesor je bil dobre volje v veseli družbi, delal se je pa, kakor da je tudi sam le bolj gost med gosti. Vse drugo je ženi prepuščal. Izvrstno se je zabaval ob spretnosti žene, nasmejan obraz mu je žarel od notranje razigranosti.

Kar kmalu je profesorjeva sprožila debato. Na-

slov bi ji bil, če bi ne bila zgolj "slučajna": Znanost in vera. Ali se da bivanje božje dokazati po znanstveni poti? Ali more brezverec z umskimi dokazi podpreti svojo nevero? Ali je sveto pismo knjiga lepih pravljic in bajk, ali vse nekaj več? Ali je sploh potrebno, da se znanost in vera kje srečata?

Začuda živahno so se gostje udeleževali debate. Včasih so mnenja šla daleč narazen. Kar je eden trdil, je drugi pobijal. Gospa je krepko segala vmes in s svojo učenostjo, skrbno zbrano župnikove knjige, marsikomu zaprla usta, da je obmolčal in se zamislil. Niso bili vajeni takih debat, pa jih je gospa zalotila nepripravljene. Zato je pa triumfirala nad njimi, da je bila od minute do minute bolj ponosna na svoje uspehe. Oči so se ji svetile, da ni opazila, kako mož uživa in se neprikrito smeje in smeje. Sam nalašč ni posegal v debato.

Pa se je le zgodilo, da je profesorja minil smeh in ga je popadla resna nejevolja.

V družbi je bila zdravnikova gospa, ki so o njej vsi vedeli, da redno zahaja v cerkev. Po značaju je bila jako umirjena, debate se je udeleževal bolj s prikimavanjem in odkimavanjem, prav malo z besedo. Ko je kazalo, da so se drugi že nekoliko naveličali — nekateri morda potlačeni pod udarci iz ust profesorjeve gospe — je zdravnikova nepričakovano povzela besedo. Proti svoji navadi je povzdignila glas in vsi so prisluhnili:

"Veste kaj, gospodje in gospe, jaz bi takole rekla. Bolj varno je verovati kot ne, pa naj reče znanost, kar hoče. Umrla bom, pa tudi vi vsi. Kdo ve, če bo znanost kdaj dokazala, da po smrti ni nič? Pa recimo, no, le recimo, da v resnici ni nič. Ali mi to kaj škoduje, če imam vero? Nobene škode ne bo, nikomur ne bom odgovora dolžna. Če pa vendar je življenje po smrti in torej tudi sodba, jaz pa umrjem brez vere, kaj pa tedaj? Škodovalo mi bo, saj moram biti pogubljen. Zato še enkrat rečem, bolje je imeti vero kot biti brez nje, znanost ne pojde z menoj preko groba. Varo je varno, zato bom še nadalje molila in v cerkev hodila."

Zavzeti so strmeli v govornico, nič jim ni bilo brati z obrazov. Ko je umolknila, nihče ni ploskal, nihče ni kaj ugovarjal. Povešali so glave in se zadržali v tla. Celo profesorjeva ni vedela, kaj bi bilo na to treba reči. Za hip je nastala splošna zadreganost.

V profesorju se je nekaj hudo uprlo, da mu je izginil z lic hudomušni nasmeh. Začutil je v sebi razburjenost, da je nehote prevrgel nogo s kolena na koleno. Že je odprl usta za osoljeno opazko na račun doktorjeve, pa se je spomnil, da je treba poznati strpnost tudi napram taki čudni "ženski modrosti."

Kot blisk mu je šlo skozi možgane:

"Kaj, tudi taki ljudje so med verniki? Samo zaradi varnosti se drže vere, da bi jih pekel, če slučajno je, ne pogoltnil? Podobno je, da jim je za Boga kaj malo. Če je, je kar v redu, če ga ni, tudi nič napak. Da me le hudiči ne dobe v kremplje! To je vera, da se mora studiti samemu Bogu, če resnično kje biva. Pa bodo taki spreobračali mene? Dokler nisem prepričan, da je Bog, naj me tudi tista blažena varnost v uh piše..."

NAZNANILO IN ZAHVALA

Nenadoma je 25. marca 1959 odšel k Bogu

g. ALOJZIJ HRAST,

soprogo, oče, stari oče in tast, ki smo ga vsi tako iskreno ljubili.

Dočakal je starost 68 let.

Doma je bil iz Borjan pri Kobaridu.

Z globoko žalostjo, vendar vdani v božjo voljo, smo ga na veliki četrtek spremljali k večnemu počitku na pokopališče Rookwood.

PRISRČNA HVALA

vsem, ki ste z nami žalovali, molili za dušo rajnika in poslali cvetje na njegovo zadnjo pot.

Posebej Bog povrni č.p. Bernardu za obisk v uri trpljenja in č. dr. Mikuli za tolažilne besede ob odprtem grobu.

Žalujoča družina HRASTOVA

Wentworthville, v aprilu 1959.

NAJGLOBLJE SOZALJE

Ljubljeni Hrastovi družini ob tako nenadni izgubi blagega rajnika.

Z njegovim odhodom je tudi naš list izgubil enega najbolj dragih prijateljev.

Kaj več o njem prihodnjič.

"MISLI"

Sam sebi se je čudil, da se je dal zgrabiti taki razburjenosti. Naenkrat ga je začelo jeziti, da se nič več ne more smehljati, kakor tudi bi se še rad. Malo da ni sam pred sabo zardel. Začutil je potrebo, da tudi ženi iz zadrege pomaga. Pa ni vedel, kaj bi, ko ni bil vaju takih opravkov.

"Velezanimivo!" je vzkliknil bančni uradnik in vstal. "Prav hvaležni smo profesorjevi gospe in gospodu za tako prijeten večer. Se bomo morali še večkrat sestati za tako izmenjavanje mnenj. Moj žena in jaz prirediva naslednjo čajanko. Pričakuje vabila, ki bo določilo dan, pa na svidenje vsem!"

Profesor in gospa sta se vsak po svoje oddahnila, ko so se drug za drugim začeli poslavljati. Ko sta ostala sama, sta molčala in se ogibala srečanja z očmi. (Se bo nadaljevalo.)

MATERINA ČRNA RUTA

Katica Duh

Črna ti ruta zdaj glavo pokriva,
zrejo oči ti otožno spod nje;
Ustne ti blede so skoraj vsahnile,
močno potrto je tvoje srce.

Kaj ti to ruto na glavo je dalo?
Kaj, da otožne so tvoje oči?
Ali življenje je trdo izgnalo
tvoje poslednje telesne moči?

Daleč v tujini mi sinko počiva,
Bog ve, kje zemlja mi krije moža...
Ruta mi črna zdaj glavo pokriva,
lica zaliva mi potok solza...

V najtežji uri

Ko zgrabi življenjska me reka
in vrže praznini v naročje
z obrežja varljivih me sanj

tako samo — ;
ko le ramo

prijateljsko iščem in dlan,
oglasil se mi blago Sozvočje:
"Ozri se v solze sočloveka!"

Pavla Miladinovič

Bazil tipka

★ VEČKRAT SE JE ŽE ZGODILO, da sem videl novo številko MISLI v kaki hiši prej kot je prišla na moj naslov. Ima pač tudi pošta svoje muhe. Tako je bilo tudi z marčno številko. Nič hudega sluteč sem s habitom in v sandalih stopil v slovensko hišo. Gospodinja me je sprejela z zagonetnim smehom in za čela ogledovati moje bose noge. Čudno nerodno mi je bilo, gospa je pa pojasnila: "O, samo videti sem hotela, če si res mažete nohte na nogah in imate tako dolge kot na sliki..." Debelo sem gledal, ona je pa segla po najnovejših MISLIH in mi pomolila "mojo" stran. O ti presneti p. Rok! Kar hitro sem imel krivca! Še vedno ugibam, kdaj mu bom odpustil.

★ Zdaj pa kar k porokam, da ne bom predolgo preizkušal potrpežljivosti!

Na velikonočni ponedeljek, dne 30. marca, sta v West Footscray stopila pred oltar Ivan Gustinčič in Angela Tomažič, oba krščena pri istem kamnu v župniji Pregarje. — Dne 4. aprila pa je stopil v zakonski stan urednik našega klubskega "Vestnika", Ciril Kovačič. V Eppingu je rekel "da!" svoji nevesti, Sari Borštelj. Ciril je Gorenjec, četudi rojen v Zemunu, Sara pa je doma iz Rihemberga. Upamo, da ženin tudi po poroki ne bo pozabil Slovenskega kluba, za katerega je vse zadnje leto žrtvoval veliko uric. — Dne 11. aprila sta se v Ascot Vale vzela Ivan Maljevac (doma iz Skalnice, župnija Jelšane, Slov. Primorje) in Amalija Stemberger (doma iz Podgraj, Slov. Primorje), ter zabeležila v moji viktorijski poročni knjigi devetdeseto poroko. — Vsem trem parom iskrene čestitke!

★ Krsti pa pri nas kažejo 4:4. Štiri punčke, štirje fantki! Dne 21. februarja smo krstili v Williamstownu: družina Štefana Mrzel in Majde, r. Korošec, je dobila Helgo Marijo. Štefan Špiclin in Marija, r. Dolšak, (Bell Park, Geelong) sta 8. marca prinesla h krstu Elizabeto. V Hawthornu sta dobila ljubko prvorojenko Janez Klemenčič in Jožica, r. Zamernik. Dne 30. marca je dobila ime Irena. Prvorojenka je zajokala tudi v družini Stanislava Kirn in Albine, r. Marinčič, ter smo ji dne 11. aprila v St. Brigid's Church, North Fitzroy, dali ime Miriam. — Med fanti pa kar dva Joška. Dne 14. marca je oblila krstna voda prvorojenka

Jožefa Čeiharja in Marije, r. Šorec, v Carlton Hillu. Dne 30. marca pa smo krstili v Newportu v družini Antona Brožiča in Ivane, r. Šuštar. Roman se imenuje prvorojenec družine Jožefa Smole ta in Štefanije, r. Kavčnik, v Williamstownu (krst dne 4. aprila). Družni Franca Gornizelja in Elze, r. Pipan, iz Ascot Vale pa sem krstil dne 5. aprila Roberta, ki bo kaj dober pevec, če kaj velja krstno pravilo: Kdor pri krstu joka, bo v življenju pel! — V Adelaidi pa sem dne 22. marca krstil prvorojenca družine Antona Jenka in Emilije, r. Urh, na ime Franc Peter. — Naše čestitke malčkom in staršem!

★ Mlad par sem poročal in domenili smo se da bo poroka ob dveh popoldne. Nekaj dni pred poroko me je fant vprašal, če bi mogel čas poroke makniti za eno uro naprej. Ko sem ga vprašal za vzrok, sem slišal odgovor: "Zaradi nogometne tekme, ki je ne bi rad zamudil!..." Moral sem se smejeti. Nogometna tekma takoj po poroki! Kaj poceni honeymoon! Upam, da je njegovo moštvo zmagalo, ali je bil pa novopečeni zakonski mož prvi dan slabe volje...

★ K našemu melbournškemu "Navju" sem dokupil štiri nove grobove. Zdaj bo treba počasi misliti, da to naše pokopališče uredimo. No, tu to bo prišlo na vrsto. — Dne 13. marca sem pokopal na to božjo njivo četrtega slovenskega fantu. Anton Hrelja je bil rojen leta 1933 pri Doljnih Lendavi v Prekmurju. Dospel je v Avstralijo 26. julija 1956. Popustili so mu živec in je bil zadnji čas pod zdravniško oskrbo. Dne 9. marca so našli njegovo truplo na železniški progi pri Wangaratt. Kako se je nesreča zgodila, ni znano. Uredil sem s pogrebnikom in pokojni rojak je našel svoje zadnje počivališče na slovenskem pokopališču. Vsem, ki bi mi radi pomagali plačati prevozne in pogrebne stroške, se že zdaj iz srca zahvaljujem.

★ "Saj se še spomnite Toneta, ki ste ga srečali na ladji v pristanišču. Tu sem zdaj, daleč od kmetih in težko delam. Pomagajte mi, lepo prosim, da pridem k Vam in med Slovence..." Itd., itd. Obračam pismo: priimka nikjer, naslova nikjer, poštni pečat nečitljiv. Presneti Tone! Ko bi vedel, koliko ladij je že prišlo v melbournsko pristanišče in koliko Tonetov sem srečal na njih! Nesrečni

Tone pa se najbrž jezi, da ne dobi patrovega odgovora!

★ Danes svoji "tipkariji" prilagam sliko najmlajšega slovenskega kaplana v Avstraliji. Če ste z njim zadovoljni, bo lahko prevzel moje mesto. To je Mesarjev Johnny iz Moonee Ponds, ki sega do kolena, a kaj rad popridiga ter požuga s svojim drobnim prstkom. Pa recite, če ni čeden kaplanček! No, morda bo pa enkrat res kaplan, ko se je že tako majhen potrpežljivo pustil "obleči" v kolar.

★ Trgatve grozdja je konec. Fantje, ki so jih pred nekaj tedni kar iz ladij pobrali za Milduro, so se vrnili v Bonegillo. Nekateri pa so šli kar v Sydney in Melbourne. France mi je pravil o skupini slovenskih fantov, ki so končali delo v Milduri. Eden je kupil avto, če bi se mašina na štirih kolesih še smela tako imenovati. Petdeset funtov je menda odšel zanjo v svojem navdušenju za avtomobile. Ko jim je gospodar v smehu dejal, da bodo verjetno kaj dolgo potovali do Melbourne, so si nakupili hrane v konzervah za — štirinajst dni! Že takoj izven Mildure jih je ustavil policaj in zahteval izkaz šoferskega izpita. Fantje ga kar niso hoteli razumeti in so mu kazali vse druge dokumente. Končno je policaj obupal in šli so svojo pot. Voznik je bil šele prvič za volanom. Bencin so morali natakati na vsaki postaji, pa tudi olja konjiček ni hotel držati v trebuhu. Voda jim je vrela vsakih nekaj ur, vsako kolo so menda po dvakrat "flikali", baterija jim je odpovedala, luč

samo ena. Parkrat so se znašli v jarku, pa so konjička spet srečno potegnili ven. In končno je konjiček kljub počeni osi nje potegnil do Melbourne. Štirinajst dni ravno niso rabili, dosti manj pa tudi ne. In dospeli so srečno, četudi so gledalci na vsaki bencinski postaji zmajevali z glavami, kako je mogoče, da tak konjiček še pelje.

Brez zavarovanja, brez šoferskega izpita, pa še s takim konjičkom... Dosti tvega mladina za uresničenje svojih sanj. Vesel sem, da ni bilo pogreba z vrsto krst. Želim jim samo, da bodo toliko navdušenja pokazali tudi na drugem polju, ne samo na polju nevarnih dogodivščin.

Dne 20. aprila je odšla k Bogu
v Sydney Hospitalu

ga. VERONIKA NERAT

po silnem trpljenju zaradi ponesrečene operacije, dobro preskrbljena za večnost.

Pogreb 23. aprila v Queenbeyanu, ACT. Doma je bila blizu Maribora. Dočakala je 28 let.

Za njo žaluje mož Martin in trije nebogljeni otroci.

Bog ji daj večni mir!

Iskreno sožalje zapuščeni družini!

NUJNA PROSNJA

do dobrih src

Smrt mlade matere VERONIKE NERAT je med največjimi tragedijami, ki morejo zadeti nove naseljence v Avstraliji.

Komaj leto dni je, odkar je družina stopila na svstralsko zemljo. Dva otroka je privedla s seboj — 6 in 5 let — krst najmlajše, Lilijanice, smo objavili v našem listu komaj v aprilski številki.

Oče Martin je sicer dosti dobro zaposlen, zdaj pa tudi na vse strani zadolžen.

Zato trkamo na dobra srca
s prošnjo za darove

v prid nesrečni družini. Prepričana sva, da boste priznali nujnost prošnje in pomagali listu MISLI zbrati vsaj za pogrebne stroške.

Vsak dar bo hvaležno sprejet, objavljen v MISLIH in zapisan v knjigi življenja pri Bogu.

PROSIMO!

P. Bernard Ambrožič
dr. Ivan Mikula.

Slike Iz Razvoja Cerkve V Avstraliji

Dr. Ivan Mikula

Brezdomci brez verskih tolažil.

PRVO DRŽAVNOPRAVNO DEJANJE mlade avstralske naselbine v Sydney Cove je izvršil guverner Phillip v soboto 26.1.1788, ko je proglasil "New South Wales" za kolonijo britanske krone in simbolično razvil zastavo angleškega imperija — Union Jack. Temu prvemu "Australia Day" je sledilo v nedeljo 3.2.1788 **prvo uradno versko opravilo** po obredu anglikanske cerkve v Avstraliji. Prisostovali so cerkvenemu opravilu svobodni naseljenci in konvikti, saj so po postavi vsi veljali za vernike Rev. Johnsona, anglikanskega kaplana. Nikomur ni bilo mar katoliških vernikov, ki so imeli božjo pravico do svojega duhovnika ter jasno vest, ki jim je prepovedovala udeležbo pri krivoverskem bogoslužju. Protestanske cerkve raznih imen v Avstraliji še sedaj obhajajo obletnico tega prvega verskega opravila, ki se je vršilo pod milim nebom v medli senci evkaliptov. Po njihovem je bil to prvi pojav krščanstva v Avstraliji.

Katoliško bogoslužje

Nasproti temu je obče priznani cerkveni zgodovinar, nadškof Eris O'Brien, dovolj jasno dokazal iz zgodovinskih virov, da je katoliški duhovnik odslužil sv. mašo na avstralskih tleh še pred zgoraj omenjenim javnim bogoslužjem anglikanske vere. Zgodilo se je zasebno in na tihem. Do tega je prišlo tako-le:

Šest dni potem, ko je guverner Phillip pristal v Botany Bay in od tam nadaljeval pot v Sydney Cove, sta se v Botany Bay vsidrali dve francoski ladji pod poveljstvom kapitana La Parouse. Bilo je prav na Australia Day. Med znanstveniki na teh ladjah sta bila tudi dva duhovnika: Recerveur in Monges. Recerveur se je boril s smrtjo — zadela ga je bila zastrupljena puščica nekega črnca. Ni dvoma, da je duhovnik Monges opravil sv. mašo na dan prihoda ali pa vsaj naslednji dan, ko je bila nedelja. Gotovo je to storil, da je mogel umirajočemu podeliti sveto popotnico, pa tudi nedeljska dolžnost katoliške posadke je zahtevala mašo. Recerveur je umrl 17. febr. in je pokopan na obali Botany. Tako je prišlo, da moramo katoliškemu bogoslužju v Avstraliji pripisati prvenstvo pred anglikanskim, čeprav ni imela javna oblast pri tem nobene zasluge.

Johnsonova pritožba

Kako slabo je oblast skrbela tudi za verski dobrobit anglikancev samih, jasno pove Johnsonova pritožba na governerja Phillipa štiri leta pozneje, ko je naselbina štela že 4.000 duš. Potožil je, da nima niti drevesa več — kaj šele cerkev —

da bi pod njim zbral svoje vernike in jim opravil službo božjo. Vsa drevesa v okolici so medtem iztrebili. In dostavlja:

"Iz zbog tega dejstva, Sir, se ni treba čuditi, da odličnejši tako redko in neradi prihajajo k verskim opravilom."

V mislih je imel svobodnjake, zakaj konvikti so morali prisostvovati opravilom uradno in pod nadzorstvom paznikov, pa naj so se opravila vršila v še tako neugodnih okoliščinah. Anglikanci ali katoličani — ukaz je ukaz!

Zanimivo je, kar nam pripoveduje kronist Collins, ki nam je zapustil zapiske iz tistih časov.

V začetku marca 1793 sta pristali v Sydneyu dve španski ladji in ostali ves mesec. Collins piše:

"Duhovnik poveljniške španske ladje začudeno pogleduje okoli, ko nikjer ne opazi cerkve. Nejeveljen vzkligne: Če bi bili Španci zavzeli Avstralijo, bi si zgradili najprej cerkev, potem šele svoje lastne domove."

Verjetno je ta ostra opazka dala Johnsonu pobudo in oporo, da je v šestih mesecih le dobil svojo cerkev.

Iz Collinsovih zapiskov se da sklepati, da je španski duhovnik ves čas svojega bivanja v Sydneyu redno maševal, spovedoval, obhajal, poročal katoliške pare itd. Seveda vse tajno po kolibah in gozdnem zatišju, da oblasti ni prišlo na uho. Na drugi strani je pa Johnson bolj in bolj jadikoval. Polagoma je namreč oblast manj in manj nadzirala konvikte glede udeležbe pri verskih opravilih. Johnson je ugotovil, da zdaj tudi od konviktov komaj polovica ali še manj prihaja v cerkev...

Neuslišán krik katoliške vesti

V novembru 1792 se je guverner Phillip sprejeti ostavki odpravil v Anglijo. S seboj je odnesel pismen priziv izpod peresa petorice katoličanov, češ da naj v Londonu posreduje v prid katoličanov v Avstraliji.

Zanimalo nas bo, kdo so bili ti katoličani, ki so imeli toliko poguma. Trije so bili izmed — konviktov, pa so po prestani kazni ostali v Avstraliji.

Simon Burn je prišel v Avstralijo že s prvim brodovjem. Tri tedne po izkrcanju se je poročil z Irko. Poroka je pač morala biti pred anglikanecem, ostala sta pa zvesta katoličana. Ob času Philipovega odhoda je imel Burn blizu današnje Paramatte 50 akrov zemlje, 14 že obdelanih.

Drugi podpisnik je Joseph Morley, tudi poročen. Dospel je bil 1.1788.

O tretjem podpisniku ni kaj več znano.

Tem podpisnikom sta se pridružila Thomas

Tynan in John Brown. Bila sta od vsega začetka svobodna moža, člana pomorske posadke.

V svojem apelu najprej opisujejo nevzdržne verske razmere v naselbini. Nadaljujejo:

"Teži nas dejstvo, da nimamo dušnega pastirja svoje vere. Čeprav smo prekršili postave naše države, pa želimo izpolnjevati postave svojega Stvarnika, kakor so nas učili od naše prve mladosti. Odločno hočemo ostati zvesti naši veri in njenim temeljnim načelom. Nočemo se iz njih izkoreniniti."

Zato prosijo Phillipa, naj njihovo nujno pro-

šnjo tolmači ministrom Nj. Veličanstva, in zaključujejo:

"Še na misel bi nam ne prišlo, da bi si želeli proč iz te kolonije, če bi nas ne plašila bojazen, da se bo treba odtod preseliti v večnost brez zadnjih tolažil katoliškega duhovnika."

Verjetno je Phillipa prošnja osebno ganila in je najbrž res kaj poskušal v Londonu. Saj mu je bil blagor kolonije resno pri srcu. Žal, uspeha ni žel. Vse je ostalo pri starem. Versko in moralno življenje v koloniji je pa po njegovem odhodu iz dneva v dan še bolj vidno propadalo.

Kaj pravite

Po ovinkih smo zvedeli, da je bil naš člančič v božični številki pod gornjim naslovom nekaterim bolj uganka kot pojasnilo. Gre zlasti za izraze "narodna cerkev" in "Avstralija ne dovoli..."

Naj poskuim v naslednjih vrstah dati izdatnejše pojasnilo. — Ur.

POD BESEDO 'NARODNA CERKEV' je razumeti posebno župnijo, ki naj bi služila vsaj v začetku eni sami narodnosti, recimo Slovencem. V tako župnijo bi spadali Slovenci iz bližnje in daljne okolice, čeprav bi stanovali na ozemlju že davno ustanovljenih avstralskih katoliških župnij. V taki "slovenski" cerkvi bi bile skupne molitve, pridige in petje vsaj za prvi rod zgolj slovenske, do čim je v avstralskih cerkvah vse to v angleščini. Take župnije še danes obstoje v ZDA in Kanadi, drugod po svetu jih ni. Pač obstoje tudi v Avstraliji nekatere župnije, ki jih oskrbujejo priseljeni duhovniki in govore razne jezike. Vendar so to teritorialne župnije, nikoli za eno samo narodnost. Vsi katoličani, ki žive v mejah takih župnij, spadajo vanje, in kar zadeva jezik, v njih prevladuje angleščina. Popolnoma narodnostne župnije z neangleškim jezikom najdemo v Avstraliji pač za 'vzhodne' katoličane, ki imajo poseben obred, pa ne bi mogli slediti rimsko-latinskemu obredu, kot ga poznamo Slovenci in ga ima na splošno vsa katoliška Avstralija.

"Avstralija ne dovoli" — sem res zapisal v božični številki. Priznam, da je bilo nekoliko prepovršno. Sem pač želel biti kratek. Pa zdaj nekoliko več.

Za ustanovitev narodnostnih župnij (v Ameriki in Kanadi) je zmerom potrebno dovoljenje iz Rima. Sam sem ustanovil slovensko župnijo v Detroitu, ZDA, in mi je osebno znan ves potek. Rim

dovoli ustanovitev take župnije le na prošnjo krajevnega škofa, ki čuti potrebo take župnije in prevzame zanjo odgovornost. V zadnjih desetletjih se tudi v ZDA ne ustanavljajo več take župnije. Med slovenskimi je bila ona v Detroitu skoraj čisto zadnja in od takrat je poteklo 33 let.

Ko se je začelo veliko vseljevanje iz Evrope v Avstralijo in je prihajalo sem več in več katoličanov raznih jezikov, je seveda tudi tu nastal vprašanje, kako te ljudi v novi deželi versko oskrbeti. Škofje so se posvetovali in ugibali, kaj napraviti. Zbirali so podatke iz drugih dežel in napravljali zaključke. Končno so priporočili Rimu, naj se tu ne ustanavljajo posebne župnije za razne narodnosti, ampak naj se povabijo sem duhovniki raznih jezikov, ki bodo samo 'narodnostni kaplani' z velikimi pravicami, vendar ne samostojni župniki, temveč tolmači in posredovalci med verniki svojega jezika in katoliškimi župniki (ter škofi) v Avstraliji. Vsak katoličan, naj govori od doma ta ali oni jezik, pa dejansko spada v župnijo, ki na njenem teritoriju živi.

Če je pri tem zaključku igrala kakšno vlogo tudi civilna oblast, meni ni znano. Če je, je bilo to pač le od daleč in indirektno. Tudi ne bi vedel ta hip navesti vseh mogočih razlogov, zakaj so se škofje odločili za tak postopek. Nekoliko si pa lahko mislim. Ustanoviti lastno narodnostno župnijo, verjemite, je za ljudi silno breme. Stotaki in tisočaki bi morali prihajati iz slovenskih hiš — kje naj bi jih ljudje jemali v prvih desetletjih po prihodu? Vsakdo si lahko misli, da se je pa v enem desetletju laže privaditi na službo božjo v avstralski katoliški cerkvi kot dati tisočak za slovensko...

Pa je še polno drugih razlogov. Vzemimo le enega še. V Avstraliji velja načelo, da se nobena župnija ne ustanovi brez katoliške šole. Nova bremena! In kako naj slovenski otroci prihajajo v šolo k slovenski župniji od vseh koncev kakega velimesta?

Da ne bom to pot predolg, kakor sem bil v božični prekratek, naj s tem zaključim.

P. Bernard Ambrožič

Z Vseh Vetrov

AMERIŠKO POSLANIŠTVO v Belgradu ima v svoji službi 68 Amerikancev in 73 Jugoslovanov, dočim ima Titovo poslaništvo v Washingtonu v službi 94 Jugoslovanov in le 2 Amerikanca. Še dosti manj Amerikancev zaposlujejo druga komunistična poslaništva v Washingtonu. Po večini imajo sploh vse uslužbenke s seboj od doma, dočim ameriška poslaništva povsod pokličejo v službo lepo število domačinov. Izjemo delajo Poljaki, ki imajo v svojem poslaništvu v Washingtonu zaposlenih 7 Amerikancev in 78 Poljakov. Nasprotno pa je na ameriškem poslaništvu v Varšavi 44 Amerikancev in 77 Poljakov. Razlaga takega početja je v tem, da hočejo komunistična poslaništva imeti v svojih uradih le "zanesljive ljudi", ker ta poslaništva uganjajo poleg drugih poslov tudi povsod rdečo špionažo. Amerikanci to dobro vedo, pa to reč samo "ugotavljajo".

JUGOSLOVANSKO BOLNIŠNICO ustanavljajo izseljeni Srbi, Hrvatje, Slovenci in Makedonci v Buenos Airesu, Argentina. V načrtu je taka bolnišnica, ki naj bi služila samo izseljencem iz Jugoslavije, že lepo vrsto let. Druge narodnosti imajo take bolnišnice že davno, tako beremo. Zdaj je na delu številen odbor, ki skuša zainteresirati za stvar kar najbolj široke kroge med izseljenci iz Jugoslavije. Potrebna sredstva naj bi se nabrala med delničarji, dobrotniki, pa še po drugih potih. Upajo, da bodo uspeli, čeprav mnogim ni všeč, da bi bodoča bolnišnica nosila ime "jugoslovanska".

BERLIN je še vedno v ospredju pri politikih in diplomatih zahodnih držav. Videti je, da se razgovarjajo samo o Berlinu in snujejo načrte. Odločne besede padajo tu in tam, vendar zaenkrat še niso vsi enih misli, kako nastopiti napram Hruščevu. Kmalu naj bi prišlo do sestanka zunanjih ministrov, kjer naj se Zahod pomeri z Vzhodom, kmalu potem naj bi sledila "vrhovna konferenca" — glave raznih držav. Zahodnemu svetu se že precej mudi, zakaj 27. maj, dan sovjetskega ultimata, je že jako blizu. Hruščev se pa, taka je podoba, kar dobro počuti in svoj "ultimat" skoraj taji. Saj medtem, ko Zahod gleda samo v Berlin, Moskva mirno plete svojo politiko na drugih koncih sveta. Če pojde zadeva z Berlinom počasi, bo pa kje drugje hitreje kaj dozorelo — v prid Sovjetom. Š to mislijo v glavi postaja Hruščev kar nekam krotak in se mu nič kaj ne mudi.

VRHUNSKA KONFERENCA — kje bo, če do nje končno le pride? Nič gotovega še ni. Ameri-

kanci predlagajo Ženevo ali Dunaj, Britanci San Francisco, Rusi se potegujejo za New York, zakaj Hruščev bi silno rad videl Ameriko, Kanadčani pa pravijo: zedinite se in pridite v Quebec! Verjetno bo nekak tak kompromis res potreben.

KOLIKO "VRHUNCEV" se bo zbralo na vrhunsko konferenco, je tudi še vprašanje. Sprva so bili mišljeni le štirje: Sovjetija, Amerika, Anglija in Francija. Ker bi pa v tem primeru Hruščev imel tri proti sebi za kako glasovanje, je začel siliti, da morata biti povabljeni tudi Češkoslovaška in Poljska. Takoj so se oglasili z raznih vetrov: Če je pa tako, mora pa tudi naša država med "vrhunce". Med drugimi je Tito dvignil roko in povedal, da zahteva povabilo za "svojo" Jugoslavijo. Ne vemo, kako še bo, zakaj prav pred kratkim je mož spet javno izprašal vest Hruščevu, češ da je pod Stalinom pridno "likvidiral" ruske partije, ki mu jihje rajni Jože zaznamoval.

KITAJSKI KOMUNISTI so v Tibetu upostavili drugo Madžarsko. Svet se zgraža, pa more zdaj še manj napraviti kot bi bil mogel na Madžarskem. Izza kulis prihaja poročilo, da je imela v Tibetu tudi Moskva svoje prste vmes. Ker Kitajcem ni zaupala, da mi mogli tako ukrotiti Tibetčane kot je ona Madžare, je ponudila kitajskim komunistom svoje lastne krvnike, ki so 1.1956 uničevali Madžare. Bili so hvaležno sprejeti in — uspeh ni izostal. Vse kaže, da bo svet v doglednem času doživel še kaj takih Tibetov. S krvjo ali diplomacijo — komunizem si hoče podjarmiti svet. Še vse premalo se tega zavedamo.

POBEG DELAI LAME iz Tibeta v Indijo baje ni bil samo riskiran poskus. Moral je uspeti, ker sta tibetska in indijska vlada že več let dogovorno pripravljali vse potrebno za primer, da bi kazalo Lami bežati. Seveda se indijski predsednik Nehru dela nevednega, saj ima brez tega dosti razlogov, da se kitajskih komunistov boji.

R O M A N J E V W A T S O N S B A Y

V nedeljo 24. maja.

Več na strani 20

DR. MIHAEL COLJA — PRIZNAN ZDRAVNIK

V juliju preteklega leta je naš list pozdravil prihod prvega slovenskega zdravnika v Avstralijo. Objavili smo sliko njegove družine. Z veseljem že po desetih mesecih prinašamo drugačno sliko iste družine. Sliko pojasnjuje pismo dr. Colje samega, ki ga objavljamo na tem mestu v izvlečkih. Doktorju in njegovi družini iskrene čestitke! — Ur.

Bogan Gate, 9. aprila 1959.

ŠE PRED DOBRIM MESECEM bi ne bil verjel, da mi bo že tako kmalu dano pisati v Sydney s takim notranjim zadovoljstvom. In to iz kraja, ki mi je bil popolnoma neznan, zdaj pa je prijeten dom meni in družini. Bogan Gate — okoli 250 milj od Sydneya proti zapadu. Kako je prišlo do tega?

V Sydneyu sva bila z ženo zaposlena vsak v svoji bolnici: jaz v tuberkuloznem oddelku v Randwicku, žena v King George porodnišnici, Camperdown. Moja služba je bila bolj malo "zdravniška". Za doseg te se je bilo treba vpisati na univerzo. V treh letih bi mogel "dozoreti" kot priznan zdravnik v Avstraliji, so rekli. Lahko ni bilo — ponoči v službi, podnevi na univerzi. Toda — pogum velja!

Pa je nepričakovano prišlo drugače. Država N.S.W. je izdala novo odločbo za inozemske zdravnike, ki je takim, kot sem jaz, zelo olajšala položaj. Vsak doktor, ki je prišel v NSW pred junijem 1958, lahko dobi licenco za pravo zdravniško službo v bolnišnici. Po enem letu se lahko prijavi za izpite, nadaljuje službo 4 leta, nato postane "enak" vsakemu avstralskemu zdravniku. Študentovanje na univerzi ni več potrebno.

Jaz sem ubral še boljše pot. Prav tisti čas sta bili razpisani dve zdravniški mesti na podeželju NSW. Enajst zdravnikov se je prijavilo, med njimi jaz. Pred vrhovno zdravniško komisijo smo delali skušnje. Nekemu madžarskemu zdravniku in meni je uspelo, da sva bila takoj poslana "na teren". Postala sva že zdaj enaka avstralskim zdravnikom, vendar z razliko, da sva vezana na dobljeni mesti za dobo 5 let. Tako sem prišel pred dobrim mesecem z družino v Bogan Gate, kjer se, hvala Bogu, vsi prav dobro počutimo.

Ne morete si predstavljati, kakšno veselje je bilo to za nas. Po enem samem letu bivanja v Avstraliji — priznan zdravnik! Z druge strani pa seveda tudi ogromna odgovornost. Že samo zaradi slabe angleščine, ki jo govorim. Saj sem se šele pred dvema leti v laškem taborišču lotil tega jezika. V tem kraju ni prav nobenega "novega Avstralca", kajšele koga iz Jugoslavije! Vendar je videti, da sem se po enem mesecu dela med temi ljudmi dosti dobro uživel vanje in oni v mene. V glavnem so farmarji, po večini bogati. Ukvarjajo se z rejo ovac in goveje živine, na obširnih njivah jim raste pšenica. So videti prav dobri ljudje, tudi globoko verni in pobožni. Vse okoli nas veje nepokvarjen kmečki vzduh.

Ne smem pozabiti: prej omenjena odgovornost je nad menoj še od druge strani. Nabaviti sem si moral lastno vozilo, brez tega bi nikakor ne šlo, prav tako zdravniške instrumente za opremo ambulante, ki je zdaj že zadovoljivo urejena. Vse to pomeni — zadolženost do grla! Ker je pa že prvi mesec pokazal, da dahodki niso in ne bodo slabi, se bomo z božjo pomočjo v doglednem času izkopali iz dolgov. Vršim službo in dolžnosti splošnega zdravnika, družino imam pri sebi v prostornem stanovanju — po skrbeh mojih prvih avstralskih časov bi si komaj mogel misliti lepšega zadoščenja. Hvala Bogu!

Naj zaključim z najlepšim pozdravom vsem znancem in prijateljem, pa z izrazom globoke hvaležnosti do vseh, ki ste nam pomagali premostiti prve težave v novi deželi. Bog obilno povrni vsem!

Dr. Mihael Colja

*****
ROMANJE V WATSONS BAY

Nedelja 24. maja

Več na strani 20
*****

KRIZEM AVSTRALSKE SLOVENIJE

NEW SOUTH WALES

June. — Spet se oglašam. Če boste dejali dopis v MISLI, boste morali poprej popraviti mojo pisavo. Je že preteklo četrto stoletje, odkar nisem več sedla v šolske klopi. Zato pišem bolj po domače, na vejice in pike sem že pozabila. Čitam pa rada. Kako natanko sem prebrala velikonočne MISLI, naj bo dokaz v tem, da sem ujela tiskarskega škrate, ki je iz aprila napravil — marec. Mislim pa, da ni velike škode, saj vsi vemo, da je april. Zdaj pa iščem prave besede, da bi se zahvalila g. dr. Mikuli za obisk. Ne najdem jih. Naj bo kar po domače: Boglonaj! Tudi obema družinama iz Wagge. Kaj nam pomeni tak prijazen obisk, bo razumel samo človek, ki živi na deželi daleč od rojakov. Neko posebno veselo čustvo se razlije v srce, ko se lahko porazgovoriš v svojem jeziku. Kar čudiš se, kako lepo zveni na ušesa in srce. Upam, da bomo še in še deležni takih obiskov. Bog daj! — **Marija Ferfolja.**

Tumbi Umbi. — Z veseljem smo brali, da je bilo romanje v Katoombo lep uspeh. Tudi mi smo mislili iti, pa je prišlo nekaj vmes, da nismo mogli. Ko pišem, se mi zdi vredno omeniti, da sta bila pri nas zakonca Gruntar iz Viktorije in smo jima dali roko v pomoč, da sta kupila v samem Gosfordu hišico in 4 akre zemlje. Sta zelo zadovoljna. Kupila sta sicer vse v zapuščenem stanju, saj je bilo tri leta vse prazno. Mož dela v tovarni za opeko, v prostem času si bosta uredila hišo in zemljo. Tudi Jerenkovi iz Queenslanda so kupili pri Gosfordu precej obširno farmo. To mi je v zadoščenju, da s svojim pisanjem in klicanjem rojakov na kmete nisem bil glas vpijočega v puščavi. — **Ivan Šepetavc.**

Broadmeadow. — Tudi iz naše okolice naj pride kaj novic v Križem. Najprej naj povem, da so iz družine Torbica v Mayfieldu nedavno poslali h krstu šestega otroka, ker je pa punčka, je četrta. Ime so ji dali Lučka Bernardka. Očetu Emilu in materi Ivanki čestitke! — Pri Pichlerjevih v Merewether-ju so pa svatovali, tako lahko zapišete v MISLI, jaz pa pišem to nekaj dni pred poroko, da ne bo prepozno za mesec maj. V soboto 18. aprila bo namreč Pichlerjeva Marta izrekla svoj "da!" na uho svojemu izvoljencu Vladimirju Kodeli, pa vendar tako glasno, da bo slišal tudi g. dr. Mikula, ki ima namen priti iz Sydneya in ju zvezati za vse življenje. Jaz menda ne bom zraven, kolikor pa že zdaj vem, sem povedal. Kaj več naj pa pove g. dr. Mikula, če bo še čas za majsko številko. Pa

tudi v junijski se bo še dobro bralo, če kaj več izvem o takem izvoljenem paru. — **Poročevalec.**

Ingleburn. — V družini Frančeka Jančarja in žene Frančiške so v začetku aprila dobili drobno Pavlico, ki je prišla delat družbo bratcu Frančeku. Krstili so jo s pomočjo p. Bernarda kar pri sv. Jožefu v Camperdownu, kamor jo je njena mama prišla iskat v v hišo Kralja George-a. Jančarjevi so si kupili farmo blizu Minta in si počasi in z veliko vztrajnostjo utrjujejo položaj. Bog daj vsi srečo! — **Botra.**

Sydney. — Mladi rojak Viko Grasmayer iz Penshursta je srečno prestal težko operacijo v St. Vincent Hospitalu. Ko nastajajo te vrstice, je Viko še na bolniški postelji ali vsaj blizu nje, ko boste brali, bo pa verjetno že spet doma pri materi in bratih. Bog daj nadalje prav krepkega zdravja, Viko! — V Sydney Hospitalu pa leži zelo bolna ga. Nerat, ki je morala pustiti svojo družino v Canberri, kamor se je bila nedavno preselila iz Grete. Bolnica se je morala podvreči zelo težki operaciji v glavi in je še v nevarnosti. Bog daj, da bi se mogla v kratkem vrniti k družini krepka in zdrava! — **Prijatelj.**

VICTORIA

Dookie. — Moram napisati nekaj pripomb k spisu župnika Cudermana v marčni številki. Spis me je seveda zanimal že zato, ker poznam Tržič tako dobro kot lastni žep. Poglavitno pa je, da g. Cuderman zdaj župnikuje tam, kjer so potekala moja mladostna leta in kjer je ostal najlepši del mojega življenja. To je župnija Podbrezje na Gorenjskem. Šteje nekaj nad 1000 duš. Gospod Vaccav, Čeh po rodu, je župnikoval v Podbrezju nad 30 let. Večkrat sem ga slišal reči, da je v fari dosti pridnih ovčic, da pa so vmes tudi rogati kozli. Nikoli nisem zvedel, kam je prištevati mene. Zdaj pa ta dobri gospod že dolgo počiva na pokopališču, njegove ovčice in kozle pa pase g. Kristijan Cuderman. Kaj hitro si je osvojil srca podbreških faranov. Je zelo delaven in podjeten. Kljub današnjim težkim okoliščinam je restavriral farno cerkev. Delal je med prostovoljnimi delavci mnogo tudi sam. Ko je bilo to delo končano, se je lotil obnove križevega pota okoli taborske cerkve. Mama mi piše: Ti si ne moreš predstavljati, kako lep križev pot imamo sedaj. Človek bi ga kar gledal. Župnika imamo vsi radi, celo tisti, ki cerkev posstrani gledajo. Mama mi pove tudi to, da je letos 10. febr. minilo leto, odkar so imeli v Podbrezjah

zadnjega mrliča. In pristavlja: Ja, ja, Jože, smo grče v Podbrezjah, kaj? — **Jože Maček.**

East Melbourne. — Pošiljem rešitev križanke. Kakor vidite, sem jo samo prerisala, upam, da je zadovoljivo. Nisem hotela poškodovati MISLI, ko je na drugi strani tako lepa povest. Saj se menda ne kapricirate na to, da bi bilo treba izrezati original in poslati. Prav lep pozdrav. — **Matilda Munda.**

Seveda, tako je prav. Niti prerisavati ni bilo treba, samo po številkah naštetih odgovore. Večina res napravi tako. Sam se čudim, zakaj nekateri pošiljajo izrezek z vstavljenimi črkami, da si tako pokvarijo list. Naj še omenim, da tudi za spremembo naslova ni treba izrezati tistega obrazca na drugi strani ovitka in poslati na upravo, tisto je samo zgled, kako naj se napravi. Za poslanje spremembe je dober vsak kos papirja, samo da je vse čitljivo napisano. — **Ur.)**

Healesville. — Vse že imamo pri MISLIH, samo lastne himne še ne. Kaj ko bi jaz dal pobudo? Če bo kdo kaj boljšega zložil, pa tudi prav. Naslov moji himni je: **BRATJE!**

Ko MISLI prebiram,
se prav veselim,
se v posteljco vležem
in sladko zaspim.

Uganke rešujem,
ko spet se zbudim,
iz torbe popotne
nagrado dobim. — **Anton Čečko.**

QUEENSLAND

Ravenshoe. — Velika noč je minila, mi pa razmišljam, kako bi se še naprej veselili, ko so prazniki za nami. Kupili smo iz druge roke majhen gramofon stare umetnosti, zdaj bi pa radi kakšno slovensko ploščo. Narodne pesmi ali valček. Če imate še božične plošče, kar pošljite. (Sem poslal, sporočite, če se z Vašim gramofonom razumeta? — **Ur.)** Bomo kmalu spet pisali, pa se je treba poprej zbrati, da človek ne napiše kaj napačnega, kadar omenja druge rojake. O nas samih ni kaj posebnega poročati, samo toliko povemo, da smo pripravljeni na vse, pa če tudi se jutri na luno pot odpre. Sosed Venc tudi pozdravlja. Pride včasih k nam in zapojemo kakšno, da nas naša Malika, 8 let stara, zelo rada poslušša. — **Družina Brezavček.**

Brisbane. — Za letošnjo veliko noč nas je obiskal p. Bernard iz Sydneya. Z veseljem smo ga sprejeli, kakor doslej g. dr. Mikulo, kadar je mogel med nas. Na sveti petek smo imeli križev pot. Če-

prav je hudo lilo, je vendar prišlo lepo število ljudi. Na veliko noč smo imeli sv. mašo z ljudskim petjem pod vodstvom g. Stanka Sivca. Stanko se mnogo trudi za božjo čast, hvala mu. Po maši smo imeli čajanko s prijateljskimi razgovori. Tudi na velikonočni ponedeljek smo imeli sv. mašo in spet lepo zapeli. P. Bernard nam je napravil tri lepe pridige. Želeti bi bilo, da nam ostanejo v spominu in bi po njih tudi živeli. Upamo, da še pride med nas, za njegov trud letos pa iskren Bog povrni! Končno vsem rojakom v Brisbaneu lepe pozdrave. — **Kristina Plut.**

Ravenshoe. — Prav z veseljem smo prejeli božično ploščo, o kateri smo nedavno pisali. Morali smo pa iti k sosedom, da smo jo preizkusili. Naš gramofon ni za take plošče, je za navijanje in igle je treba zmerom menjavati. Če Bog da, bomo že tudi mi imeli kmalu kaj boljšega. Ko smo šli s ploščo k sosedom, se je nabralo polno otrok, ker so mislili, da bo nekaj za smeh. Bilo je pa prav obratno. Usta so imeli odprta, pa ne za smeh, le za začudeno poslušanje. Bili so tiho kot miške. Čeprav niso razumeli besed, so potem zelo hvalili naše pesmi. Rekli so nam: Tam, kjer ste vi doma, mora pa res biti lepo. Povejte nam kaj od tam. Nič nismo odgovarjali, kar utihnili smo in v grlu so se nam naredili žganci... Pristrčno pozdravljamo. — **Brezavčkovi.**

SOUTH AUSTRALIA

Royal Park. — Ko pošiljam rešeno križanko, Vas naprošam, da bi še nadalje prinašali v listu mnogo ugank. Posebej bi pa prosil, da bi objavili tudi kakšno šahovsko nalogo. (O joj, kako se pa to napravi? Šahisti, pomagajte! — **Ur.)** Želim božjega blagoslova in veliko sreče pri vseh dobrih namenih našega lista. — **Maks Valenčič.**

SVARILLO!

Glavni poštni ravnatelj naroča, da ponovno opozorimo bralce lista na prepoved pošiljanja denarja v gotovini čez morje.

Mnogi prilože pismu kak funt ali tudi petak, ko pišejo domov.

To je prepovedano. Vsaka vsota denarja se mora poslati po banki.

Res je, da avstralske oblasti ne preiskujejo vseh pisem, če ni morda kak denar priložen. Toda če zapazijo, da je v pismu denar, imajo po postavi pravico, da denar konfiscirajo, pošiljatelja pa poleg tega še drugače občutno kaznujejo.

S tem ni rečeno, da ne smeš pošiljati denarja svojcem, toda zmerom napravi to potom banke.

Veverica - baletka

TISTO FEBRUARSKO JUTRO sem v Medenovi lovski koči pod Vinjim vrhom vstal pred zoro. Vsa zaščiteni divjad je v tem času uživala zaslužen mir pred lovsko bratovščino. Sprehodi po lovišču pa so bili tudi v tem času ne samo zanimivi, pač pa tudi potrebni. Pregledati je bilo treba krmišča in soline, a tudi roparicam in divjim lovcem je kazalo od časa do časa priklicati v spomin prisotnost lovskega najemnika.

Temna sivina se je razprostirala po gozdu in prav tako je bila tudi tišina. Burja, ki s svojimi zadnjimi silami zajde tudi v ta del Notranjske, se je umirila. Napovedovalo se je južno vreme. Tako vreme ugaja srnjadi in zato je bil sprehod po gozdu in po zunanjih goličavah še posebno zapeljiv. Snega je bilo komaj nekaj prstov na debelo in po sončnih straneh so se kazale črne lise.

V temni krošnji košate bukve je komaj slišno zaprasketalo. Nato je polglasno tlesnilo. Lisica, ki se je vlekla skozi goščo, je obstala, prisluhnila, se ozrl navzgor na bukvo, pa spet nadaljevala pot. Tu ni nič zanjo! Je sicer pokrito z dlako in nima perja ter se včasih tudi zadržuje na tleh. Ko pa roparica misli, da ima veverico že v krempljih, se ji ta pred nosom požene na najbližje drevo, popahlja s košatim repom in zmerja: "Gvud, gvud, gvud, gvud..." Prav tako kot tale na bližnji bukvi.

V krošnji je močneje tlesnilo. Rjasto rjava veverica je zapustila svoj domek in je z vnemo zaposlena z jutranjo toaleto. Od časa do časa dvigne glavico in zvedavo povoha na vse strani. Vreme ji ugaja. Sicer je še nekoliko temačno, ali tam nad Begunjami se nebo rdeči. Lakota pa je kar nadležna. Tri dni je v mrzli burji živela od lastne

IZ LOVČEVIH ZAPISKOV

Ivan Rudolf

maščobe in to ni kar tako. Sam Bog ve, kako dolgo bo držalo tako vreme.

Veverica je zdrknila po veji, ovohala drevesno skorjo, hlastnila po neznatnem popkovju in se z enim samim skokom pognala v naslednjo krošnjo. Veje so bile tanke in krhke od mraza, a še preden se je mogla taka veja zlomiti, jo je veverica že zapustila. Hlastno se je pognala na mogočno smreko in od tam po dolgi veji navzdol skoraj do same konice. Veja je bila jeseni bogato obložena z dolgimi češarki, sedaj pa so le še redki samevali.

Pod smreko je bilo vse nastlano s temno rjavimi luskinami. Povsod so iz snega moleli oglodki in povsod so ležali ostanki uborne krme.

Srna, ki se je z mladičem prerila skozi goščavo, je v diru zbežala. Pred njo in za njo je kar nevarno deževalo zapoznelih smrečnih plodov. Veverica je pregriznila češarek, ga obdržala v gobčku in z vso naglico splezala ob smreki navzgor. Še en skok in obvisela je na skalnem previsu. Vsedla se je, s košatim omelom obrnjenim navzgor. V sprednjih tačkah je s prsti držala češarek. Prav tako drži zajeten Tržačan bedro pečenega piščanca v repentaborski gostilni.

Po vsem se je že zdanilo. Veverica je neprestano drvela pod smrekami in jelkami, se tu popraskala, tam hlastnila po premrlem oskubjenem grmičevju, postavljala možiclja, postrigla z dolgimi čopastimi uhliji, pomahljala z omelastim repom, po spet obstala kot pribita. Že naslednji trenutek je zdrcela po snegu. V diru je zagrabila nekaj žirna, ga pohrustala in brzela dalje. Pa je že spet obstala.

Nenadoma jo je nekaj oplazilo in drvela je po gozdni poti proti bližnji goličavi. S hitrimi koraki sem ji sledil. Šele ob gozdnem obronku se je ustavila. Tu so rasle mogočne bukve, kak hrastiček med gostim grmičevjem, drnulje in robidovje. Prava šikara, kot temu pravijo Begunjci. Rjava veverica se je spustila v visoko suho travo. Skakala je po snegu, obračala zmrznjeno listje, hlastnila po želodu, obrala zadnjo rdečo srboritko in samo Bog ve, kaj vse je izginilo v njenem gobčku.

Ko se je želodec le pomiril, ji je postalo nekam dolgočasno v tistem gozdu. Sonce je prijetno grela: kot nalašč za jutranjo telovadbo. Veverica mora biti stalno v "formi" kot poklicni nogometiš. Zato se je prekucavala na vse mogoče načine, ki bi jim še lahko-atletski prvak ne vedel imena. Vso zimo ni bila tako razposajena. Takrat je bila kar

zadovoljna, da ni srečala nobenega rojaka, pa naj bi bil rdeč ali siv, rjav ali črn, samica ali samec. Lačni so bili takrat vsi, saj izobilja po zimi v gozdu ni.

Sedaj je preteklo že šest tednov od Novega leta. V veverici se je vzdramilo hrepenenje po družbi. Sedaj je vsa srečna, če na svojih sprehodih nleti na svežo sled svojega rodu, če se skozi oskubeno krošnjo zabliski rjavo veveričje omelo, ki ga boža jutranje sonce. Ob skupini bogatih smrek ali košatih hrastov prirejajo veverice v tem času svoje sestanke. Na tak sestanek je verjetno drvela tudi naša rjavka.

Iz mogočnega hrasta, kjer je gospod Viktor Meden postavil visoko stojišče, je v dolgih sunkovitih skokih švignilo po zraku še eno črno omelo. Črni samec s snežno belo srajčko na prsih — kot plačilni natakar v kavarni "Zvezda" — je obstal, kot da ga je zadela kap. Postaven in ves prazničen je bil. Tudi naša rjavka je obstala. Le za trenutek je zatrepalo košato omelo enemu in drugemu. Sonce je obsijalo veveričji par. Tu se blišči bakreno rdeč kožušček, tam mežika kovinska puhasta modrina. Črni samček se je pognal in tudi rjavka je odskočila. Po snegu sta se podila, da se je za njima vse kadilo.

Rjavka se je pognala na visoko jelko, za njo je zdivil črni samec. Dirka se je nadaljevala z ene smreke na drugo. S hrasta na bukvo, pa spet po tleh s kratkimi odmori in medsebojnimi spogledovanji. Divjemu direndaju se je nenadoma pridružil še drugi samec, velik in rdečerjavkast, s sivim puhom po hrbtu.

Rjavka je švignila po deblu navzgor. Oba samca pa sta jo ucvrla za njo. Po vejevju je prasketalo. Šoja in kosi so se pošteno izkričali nad motilci gozdnega miru. Po hojah, smrekah in bukvah pa je še dalje šumelo, rožljalo in klopotalo, da je bilo joj. Suhe veje so se lomile, luskine in jelove igle so kar deževale.

Kaj se je dogajalo okrog Medenove lovske kočice v naslednjih dneh in tednih, bi morda lahko kaj malega poizvedeli v Dobcu najbližji vasi. Tam imajo precej orehov in v okolici ne manjka lesk. V Dobcu so radi pripovedovali, kako pogosti so bili obiski veveric v zgodnjih spomladanskih dneh Niso jim spočitali tistih nekaj orehov in lešnikov, tepk in češpelj v jeseni. Spomladi so jim veverice očistile zanemarjene sadovnjake vseh hroščev, gosenic in bub. Res je, da so pobirale tudi želod in žir in ga ob izobilju odnašale v skalne razpoke ali pa ga skrivale pod mah, da bi imele v hudih dneh kaj za pod zob. Prav to njihovo delo pa je bilo tudi koristno za pogozdovanje. Saj so na mnoga taka skrivališča pozabile. Ni pa narava pozabila. Želod in žir sta vzkli pod mahom in v pečini. Pognal je nov hrast, nova bukev.

Vsake igre pa je nekaj konec. Pomlad je pred vrati. Samci se ne preganjajo več samicami, ki imajo sedaj druge skrbi. V visoki jelki si je rjavka zgradila veliko, solidno gnezdo. Hudo se je mučila, predno je bilo gnezdo gotovo. Koliko butaric mahu, suhe trave, korenin in listja je znosila, tega nazadnje niti sama ni vedela. Plast za plastjo je tlačila s sprednjima tačkama in se vrtela po dnu gnezda toliko časa, da je nastala mehka, udobna vdolbina. Posebno skrb pa je posvetila gosti srehi. Z vso natančnostjo je zamašila vsako špranjo, skozi katero bi se lahko vtihotapila burja. Samo proti vzhodu je pustila majhen tesen vhod, ki pa ga je ob potrebi lahko popolnoma zaprla, če je potegnil veter s tiste strani. V tem času bomo rjavko le redkokdaj izsledili. Hrano si išče le ob prvi jutranji zori in ob večernem mraku.

Čim bolj odraščajo mladiči, tem večji je njihov tek. Najhujši časi za veverico so takrat, ko brsti bukev. Rjavih hroščev in gosenic še ni, žir in želod je odnesla zima. Nič čudnega, če veverico v tem času premoti skušnjava, da pobira jajca po ptičjih gnezdih in da tudi pernatim mladičem ne prizanaša. Doba suhih tednov pa kmalu mine. Prvi rjavi hrošči se že pasejo na svežem razpetem listu in tudi gosnice so se že podaljšale in zdebile. Veveričini mladiči so že izgubili mlečno zobovje in si sami iščejo hrane. V gozdu je vse oživele. Krme ne manjka, posebno slasten pa je za veverico šumeči sok, kiselkastega okusa, ki vre iz starega hrastja. Okrog enajste ure bomo našo rjavko gotovo srečali na starem hrastovem deblu. Nestrpnost odganja muhe in sršene, ki se napajajo na hrastovem izvirku. Tu je za rjavko tržaški bar. V dolgih požirkih pije in postaja nepredvidna ter razposajena. Sok ji je zlezal v glavo. Če bi jo pravočasno ne srečala pamet, bi končala v kanjinih ali kraljevih krempljih.

Izpod Triglava

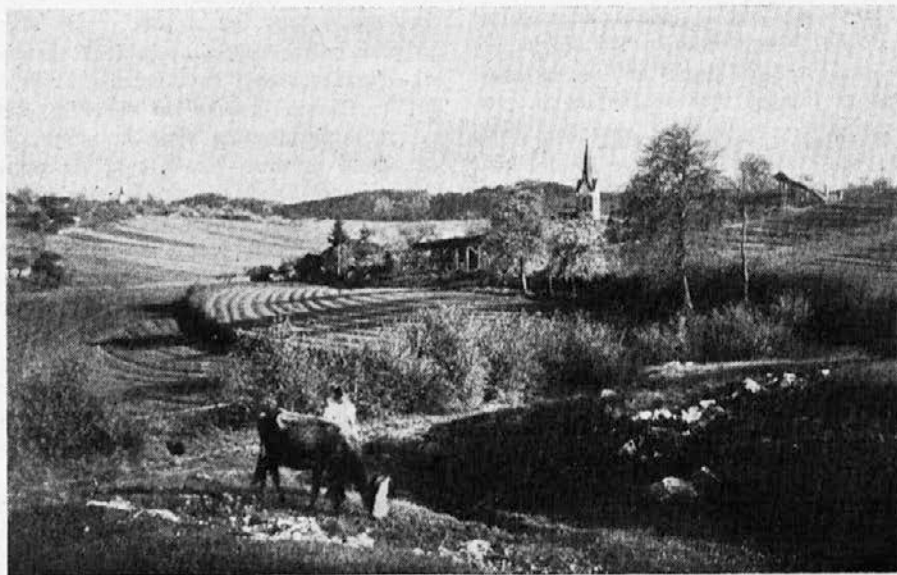
NA KOROŠKEM je delo za likvidacijo slovenskega narodnega življenja v polnem teku. Vsa Avstrija odmeva od vzklika: Smrt Slovincem! Uradni Dunaj prav pridno pomaga. Nove in nove zakonodajne in upravne odredbe se pojavljajo v škodo Slovincem, zlasti seveda na šolskem polju. Da bi se Slovinci hitreje iznebili, zmerom bolj poudarjajo "Vindišarje". Ker tega naroda zgodovina ne pozna, so ga morali ustvariti avstrijski Nemci. "Vindišarji" imajo vse pravice, Slovinci že skoraj nobenih. Nemci jih skušajo organizirati v "kulturne" namene, da bi vso Koroško čimprej ponemčili. Celo vodilni dunajski dnevnik NEUE FREIE PRESSE ugotavlja, da je na južnem Koroškem še okoli 60.000 duš manjšinskega naroda, ki govori deloma slovensko, deloma "vindišarsko". Kljub tej strahotni gonji se naši ljudje na Koroškem še kar dobro drže in se nočejo pojaničariti niti pod pritiskom z najvišjih in vodilnih mest. Pomagajmo jim vsaj s tem, da sežemo po knjigah, ki nam prihajajo iz Celovca.

V SLOVENIJI na spodnji strani Karavank so komunisti zelo poživili propagando zoper darilne pakete iz tujine. Doma se vse dobi za denar, razglašajo, nobenega blaga ni treba pošiljati in prejemati iz tujine. Denar naj pošljejo vaši sorodniki, tako jim sporočite, naročajo ljudem. Prava sramota je, da vas imajo še zmerom za berače in

vso našo domovino za beračico, ko imamo vendar vsega dovolj... — Ali ni čudno, da pa "bogata" Titovina denar rada sprejema? Devize, devize...

NA TRŽASKI UNIVERZI so imeli volitve v študentovski akademski svet. Demokrasko usmerjeni slovenski dijaki so postavili lastno listo pod imenom: ADRIA. To listo so z enako vno napačili pred volitvami laški nacisti in slovenski komunisti. Ti zadnji so se rajši povezali z Lahi kot s slovenskimi demokrati, čeprav so imeli na ponudbo polovico zastopnikov, ki bi bili izvoljeni na skupni listi. Kljub vsej gonji je ADRIA dobila 74 glasov in s tem 2 zastopnika v akademskem svetu, slovenski komunisti pa po milosti laških zastopnikov enega. Da so nastopili skupno, bi lahko imeli 4 Slovence v zbornici. Uspeh liste ADRIA pa dokazuje, da je na Tržaškem še vedno močan kader zavednih slovenskih akademikov, ki bodo v doglednem času v narodnem življenju slovenske manjšine nekaj pomenili. Zaslužijo iskrene čestitke.

SOCIALIZACIJA HIŠ, kakor se imenuje v Sloveniji novi zakon, ki vse hiše z več kot dvema stanovanjema podržavlja, je v resnici še hujši udarec za posestnike kot je sprva kazalo. Hiše z enim ali dvema stanovanjema so sicer izvzete od podržavljenja, niso pa izvzete parcele, ki hiše na njih stoje. Ljudje so se začeli zavedati, da pride ob svojem času nadaljnji odlok, ki bo pojasnil: Lastnik zemlje je tudi lastnik poslopja, ki na lastnikovi zemlji stoji. Komunistem zvito kot mačka za mišjo koraka proti končnemu cilju: odpraviti vso zasebno lastnino.

PRI ST. LOVRENCU NA DOLENJSKEM

Procesijo Smo Se Šli

Pavla Miladinovič

Z VELIKUM UŽITKOM SEM PREBRALA v marčni tevilki Cudermanove spomine "Iz otroških let." Kako ne, saj meni sami ne gre nikoli iz spomina, kaj smo otroci počeli doma v šentjakobski fari. Nihče razen župnika Barleta nas ni naganjal v cerkev, pa smo se vendar igrali maše in procesije.

V maju obhajamo praznik Sv. Rešnjega Telesa, naj nekaj napišem za to priložnost. Poznate nekdanje procesije na ta dan. Bilo je jako svečano. Gasilska in vojaška godba, pevski zbori, narodne noše, godci na "lojterskih" vozovih, streljanje iz topa na Gradu.

Deklice smo najrajši "potresale". V belih oblekah in s košaricami v rokah smo trosile cvetje Gospodu v čast. Pa nam je bilo vse premalo procesij, ki jih je prirejala Cerkev, precej pogosto smo jih napravile na svojo roko. Samo da smo mogle "potresati".

Pravih belih oblek nismo smele kadarkoli obleči, zadovoljile smo se kar s srajčkami. Za pajčolane so nam služile prevleke blazin. Če nismo zmogle košaric, so bile tudi kanglice dobre. Do cvetja smo si pomagale na različne načine. V parku okoli cerkve ga je bilo navadno dosti, pa tudi na farovski vrt so nas kdaj pa kdaj pustile mežnarjeve hčerke. Po šest do osem let smo bile stare.

Procesija ne more biti iz samih žensk, pridružili so se nam radi "moški". Dečki so poskrbeli predvsem za "nebo", brez njega procesije ni. Ogromna mabela, ki je nekdanj služila na trgu branjevki, je bila kakor nalašč. Zvonček so si izposodili pri mežnarju. Namesto topa so pokali napihnjeni škrcielji, muzikantom so služili za instrumente lonci, pokrovke in perilniki. In kako dobro služili!

Nekaj starejših deklic smo izbrali, da so bile za učiteljice in nadzirale otroke med procesijo. Prišle so v visokih petah, klobuke so si izposodile od mater, da je bilo vse bolj mogočno. Zbrali smo se v farovski veži, zavili v Florjansko ulico do ogla šole, od tu preko trga mimo pošte in nazaj do stranskega vhoda v cerkev.

Seveda, vse naše procesije niso potekle v sami bogaboječnosti. Posebne ene se spominjam, ki se je prav posvetno končala. Ob stranskem vhodu v cerkev nas je čakal župnik in nas hudo oštel, ker smo mu za procesijo grdo opustošili vrt. Za to reč je slučajno vedel že tudi "kifelje", pa jo je ubral preko trga na pomoč župniku. V hipu smo se raz-

bežali na vse strani in in od daleč kifeljcu jezike kazali.

Zimski čas ni bil primeren za procesije, morali smo se omejiti na "maše". Kuhinja je morala biti za cerkev. Prišle so le deklice, dečkov ni bilo v bližini. Navadno sem bila jaz za mašnika, sem pač imela že takrat namazan jezik. Za oltar je bila kar dobra kuhinjska miza, plašč smo si naredile iz papirja in ga obšile s podobnicami, za zvonček je bila žlička v kozarcu, za kelih sem rabila srebrno vazo za nageljčke — še sedaj jo imam pri sebi v Ingleburnu.

Ker se nas je zbralo le po pol tucata, je bilo "vernikov" malo, saj dve sta morali ministrirati. Mašne bukve so tudi pri nas pogosto romale na levo in desno — prav kakor pri dečkih v Tržiču. Seveda tudi ni bilo brez pridige. Znala sem samo eno: Boga se bojmo, Marijo ljubimo, med seboj se radi imejmo... Vmes sem kašljala, da sem bila vsa zaripla, si brisala pot z robčkom iz rokava in mahala z rokami, da bi bila bolj podobna našemu takratnemu župniku.

Toliko bolj svečano sem pa odpirala in zapirala tabernakelj. Seveda je bil to samo predal kuhinjske omare, pa je vzbujal veliko spoštovanje. Kelih in monštranca — gornji del zavrženega "klofarja" — sta bila shranjena v njem. "Obhajilo" ni bilo kaj prida spodbudno, nekaj podobnega kot v Tržiču. Takoj potem sem odpela *Ite missa est* — posnemajoč g. dr. Stesko, profesorja cerkvene zgodovine in umetnosti, ki je po mojem mnenju zelo čudno povzdigal in spuščal glas in vlekel svoj "Ite" čisto po svoje. Za konec sem seveda dala "bлагослов" in metala križe na glave "vernikov" in v vse kuhinjske kote z največjo darežljivostjo.

Res, prav otročje so bile naše igre. In vendar — lepo je bilo takrat...

PRIDITE, MOLIMO!

Vsako nedeljo v maju pop. ob 4. bomo molili rožni venec in litanije za molčečo Cerkev in spreobrnjenje grešnikov v kapelici St. Francis cerkve v Paddingtonu. — Vsi najlepše vabljeni!

ŠMARNICE!

KOTIČEK NAŠIH MALIH

Hura! Po dolgem času smo vendar spet dočakali, da imamo zares Kotiček naših malih, ne samo Kotiček za naše male. Danes morajo odstopiti veliki, — besedo imajo mali! To se pravi, DVA imata besedo, naša stara znanca Slavica in Slavko iz Blacktowna. Kar dovolj bo zaenkrat. Trdno pa upamo, da se bodo zdaj kar brž začeli tudi drugi oglašati. Na korajžo, otroci! Nič ne de, če še ne znate tako dobro kot današnja dva, začeti je treba in vztrajati. Tudi Slavica in Slavko nista padla kar učena iz neba. Nekoč sta nam že sama povedala, kako pridno se jima je bilo treba učiti, da znata tako lepo pisati. Zdaj pa čitajmo:

Slavka piše:

Po tako dolgem molku mislim, da je čas, da se spet oglasim. Gospodična Neva se mi je včasih prav smilila, ko nas je vzpodbujala in prosila, da bi slovenski otroci kaj napisali za naš Kotiček, pa reva ni imela odgovora od nikjer. Jaz bi jo bila prav rada uslišala in kaj napisala, pa nisem utegnila, ker sem bila preveč zaposlena in žalostna, ker je bila mama že celo leto bolana. Sedaj, hvala Bogu, je že veliko boljša in mi preostaja malo več časa, da kaj napišem, če Vam bo všeč.

V tem dolgem letu sem večkrat mislila na Vas in na Kotiček in včasih sem bila prav jezna na Slovenčke, ki se niso hoteli javiti na prošnjo gdične Neve. Pa mogoče so bili tudi drugi jezni name, ker se nisem jaz oglasila. Na vsak način sem vesela, da naš Kotiček ni odpadel in še živi.

Zelo sem hvaležna Katici Duh in Stricu iz Tumbi Umbi, ki sta prevzela delo naše zelo drage in nepozabljene gdične Neve.

Novic bi imela za cel koš, pa pismo bi bilo predolgo. Sedaj samo še eno stvar, ki mi je zelo pri srcu, in to je ta: Želela bi, da bi prišel slovenski škof Prevzv. g. Gregorij Rožman tudi med nas sem v Avstralijo. Čitala sem in tudi ata mi je povedal, da je lansko leto obiskal vse dežele v Evropi in Ameriki, kjer bivajo Slovenci, in birmal slovenske otroke. Tudi jaz in moj brat Slavko ni-

sva bila še pri sv. birmi, in bi bila zelo vesela, če bi nas on birmal. Vem, da tudi drugi slovenski otroci v Avstraliji bi bili veseli, če bi nas birmal slovenski škof. In vem, da nas ni malo.

Zato prosim vse slovenske punčke in fantke, da napišejo malo pisemce za Kotiček, če se strinjajo s tem predlogom.

S prav lepim pozdravom vsem Slovenčkom po Avstraliji.

Slavka Filipčič

Slavko piše:

Ne vem, kaj boste rekli in mislili o meni, ko toliko časa nisem nič pisal. Nisem imel mnogo časa, ker sem moral pomagati Slavici po hiši in hoditi po hrano v trgovino. Slavica je že pisala, da smo imeli bolno mamo.

Sedaj hodim v šesti razred in sem zelo zadovoljen, ker častiti bratje lepo učijo. Pa tudi zato, ker mi ni treba hoditi peš, pač pa se lepo vozim s kolesom. Tudi športa imamo še precej: za tečaj sem prvi. Ata pravi, da imam zajčje noge, ampak menda to ni res. Tudi Marija Kristina in Avica sta letos začeli hoditi v Vrtec.

Uredniku MISLI se lepo zahvalim za knjige, ki ste nam jih poslali, posebno za Martina Krpama in Kolačke. Martina sem že vsega prečital in se tudi večkrat nasmejaj. Nekaj težkih besed, ki jih nisem razumel, mi je ata razložil in pojasnil. Če imate še kakšno tako podobno knjigo, bi jo zelo rad imel, ata jo bo že kupil zame.

Tudi jaz sem čital v "Božjih stezicah", da je slovenski g. škof birmal slovenske otroke v Argentini. Kar je pisala Slavka, je tudi moja želja. Ata je rekel, da bi takoj dal £ 10 v sklad za mu plačati pot in če do tega pride, bom ata tudi sponzil na njegovo obljubo.

Prav lepo pozdravljam vse čitance našega Kotička.

Slavko Filipčič

VSO SREČO ŽELIMO!

Vest iz Trsta, via Verniellis 40, je povedala da se je gdična NEVA RUDOLF poročila dne 25. februarja z ing. Borisom Gaberščkom.

Božji blagoslov na njuno pot!

Ob Oknu Vlaka Sydney — Brisbane

P.B.A.

DOLGE URE POČASI MINEVAJO, milje pa vlak naglo požira. Oči mi strme v pokrajino na desni in levi. Nepregledni predeli praznine med redko posejanimi naselbinami. Pa je podoba, da ni slab ta svet. Vprašanje za vprašanjem vstaja v glavi: Zakaj tod toliko praznote, ko se drugod ljudstva tako stiskajo v tesnobo in ozko odmerjen prostor?

Spomnim se, da sem še in še bral: Tako naglo narašča število ljudi na zemlji, da bodo v doglednem času imeli samo še "standing space" — drug drugega se bodo tiščali kakor korusa tamle na njivi, ki je švignila mimo okna. Čudno bo na svetu takrat. Le kdaj bo to?

Pride mi na misel, da je pred desetletji govoril profesor: Če bi se vsi ljudje z vsega sveta postavili drug ob drugega, bi se vsi lahko stisnili na ljubljansko barje — med Ljubljano, Vrhniko in Krim. Če je to res držalo takrat, bi danes pač morali dodati še doberšen kos Gorenjske. Pa če tudi kar pol Slovenije, koliko praznega sveta bi še ostalo! Koliko tega je samo tu ob mojem oknu, pa je komaj drobec Avstralije! Kajšele vsega sveta!

Človek bi dejal, da se ni bati, da svet kmalu doživi zgolj "standing space"...

Seveda pa ostane dejstvo, da se število ljudi po svetu silno množi. Otroci ne umirajo tako kot včasih, stari žive in žive. Sto in dve leti stara Slovenka v Ameriki bere list Ave Maria brez očal. In takih bo več in več. Novi zemljani pa kar naprej prihajajo, da manjka šol, učiteljev, vsega. Porajajo se skrbi, kaj bo nekoč.

Pa ne gre samo za vprašane prostora.

"Kaj bomo jedli, kaj bomo pili, s čim se bomo oblačili?"

Zdaj je še čas, pravijo, da začnemo preprečevati katastrofo prihodnjih rodov. Porodna kontrola! Ne sme biti več toliko otrok! In učijo, kako zmanjšati število rojstev. Učijo take načine, ki Cerkev o njih pove, da so gnusoba pred Bogom. In Bog seveda sam isto pove. Pa vendar je porodna kontrola na dnevnem redu celo v deželah kot je Avstralija — polna praznine...

? ? ?

Misel da misel. Kmalu bo treba začeti z urejevanjem majske številke MISLI. Številka "naših mater"! Res je že dospelo nekaj prispevkov, ki proslavljajo mater po zgledu Ivana Cankarja. Da, Cankarjeva mati s tistega "Klanca"! Toda to je — bilo. Da, tudi moja mati in tvoja, verjetno, spada ta tja. Veliko otrok — "dar božji" vsak posebej in

vsi skupaj — mati ob njih mučenica-svečenica...

Kar obvezno je, da tako pišemo in beremo o materah. Le kaj bi bilo, če bi kaka majska številka zasukala drugače? Saj tudi "moderne" matere hočejo takega branja, tako so se pač navadile, čeprav mnogim med njimi globoko v duši vstajajo misli: Da, tudi moja je bila taka, jaz pa nisem tako neumna. Še eden, kajšele dva — je zame preveč...

In res! Zakaj bi ne vstajale take misli v dušah današnjih mater, ko pa napovedujejo dalekovidci, da zmanjkuje prostora, da zmanjkuje živeža za vse te milijone...

Nastane vprašanje: Koliko modernih mater je začelo s tisto "gnusobo pred Bogom" — in z materami očetje — pod pritiskom teh skrbi za odvrtitev bodočih katastrof? Ali se ni začelo vse bolj iz osebnih nagibov? Mučenica biti ob velikem številu otrok — to je že davno iz mode. Morda je še najbolj "čeden" izgovor: Enega, pa tega zares vzgojiti!

Kakor da je vzgoja isto kot scerkljanje! Kakor da ni najboljša vzgoja za otroka sredi bratcev in sestic!

Izgovor, da bo kmalu premalo prostora za svetu, da ljudje ne bodo imeli kaj dati v usta, je prišel dosti pozneje. Dobrodošel je bil. Mnogim zakonskim je olajšal vest. Vsaj pred njimi samimi. Ali pa tudi pred Bogom?

! ! !

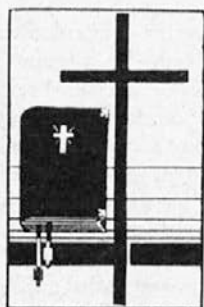
Da, res! Kaj ima pri vsem tem opraviti Bog?

Vemo, rekel je: Množite se in napolnite zemljo! Nič ni dostavil: Če in ako in dokler... Ali ni videl, kar dandanes celo navaden človek vidi, da prostora zmanjkuje, da živeža kmalu ne bo? Že zdaj, govore in pišejo, je na svetu več lačnih kot sitih...

Seveda uči Cerkev in razlaga božjo misel: Zemlja obilo rodi in bo še obilneje rodila, ko bo bolj znanstveno obdelovana, le bolj prav naj si ljudje pridelke razdele. Kjer imajo preveč, naj pošljejo tja, kjer vsega dobrega manjka. To je lepo tolmačil naš Gregorčič: "Za vse je svet dovolj bogat... če vse delil bi z bratom brat..." Če bi države in njihove vlade pol toliko denarja vrgle v napore za obdelovanje zapuščenega sveta kot ga izje Bogec naredil Slovence, hočemo tudi biti Slomečejo za oboroževaje in zadnje čase za odkrivanje vesoljstva, da se bodo baje ljudje lahko selili na zvezde, preden pride na svetu do zgolj "standing space", bi bilo kaj hitro poskrbljeno za nadaljnja tisočletja.

Seveda, že se oglašajo ugovori: To bi bila dobra **začasna** rešitev. Nekoč pa le mora priti do napovedanega prenapolnjenja. Na tiste čase očitno Bog ni pomislil, moramo pač misliti mi! Torej ni drugega izhoda kot umetno omejevanje rojstev,

(Dalje str. 20.)

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne

D V E S P R E M E M B I !

S Y D N E Y

Slovenska služba v St. Patrick cerkvi blizu Vynyard postaje (Grosvenor Street) se odslej vrši dvakrat na mesec:

drugo in četrto nedeljo v mesecu ob 10:30 (polenajstih)

Vselej kake pol ure pred mašo **spovedovanje**. Iskreno vabljeni, da prihajate v večjem in večjem številu!

B L A C K T O W N

Slovenska služba božja ostane kot doslej po enkrat na mesec in sicer vsako **prvo nedeljo**.

Sprememba je v tem, da se odslej maša vrši ob **ENAJSTIH** in kolikor mogoče **točno**.

Duhovnik bo v spovednici **pol ure pred mašo**. Ne čakajte do zadnje minute, pridite k spovedi dovolj zgodaj, da bo duhovnik mogel biti pri oltarju **točno** ob 11.

To objavljamo po naročilu ondotnega župnika, ti mora skrbeti za red in točnost v svoji cerkvi.

"S T R A Ž N I S T O L P."

Iz Belgije razpošiljajo na razne slovenske naslove po vsem svetu nekaj mesečnik z imenom: **Stražni Stolp**. Čelna stran je prikupljivo opremljena, da si jo človek nehoté ogleda. Kolikor je pa besedila, takoj veš, da je list propaganda za krivoversko protestantsko sekto: Jehova's Witnesses. Poslovenili so te besede z: Jehovini svedoki List bajé izhaja v 46 jezikih — "goreči" pa ti svedoki so! In pošiljajo ga zastonj!

Kar se tiče nas katoličanov, listič ne zasluži drugega, kot da postane med nami — "goreč"! Torej v ogenj z njim čim ga dobite v roke!

Svoboda je dar božji, toda je tudi odgovornost pred
bogom in ljudmi.

MAJSKI ROMARSKI IZLET

Letos pade god Marije Pomagaj — 24. maj — prav na **nedeljo**. Teden po binkoštih — praznik Prev. Trojice.

Spet bomo poromali v **Watsons Bay**, ki je tik ob vhodu iz Pacifica v Sydney Harbour.

Tam smo imeli pred letom dni prvo romanje, tedanji udeleženci ga imajo v dobrem spominu. Letos bo gotovo udeležba še večja.

V **Watsons Bay** vozijo busi od Central postaje, spredaj imajo napis: **Watsons Bay**.

Trami vozijo tja s Queens Square ob Hyde parku in imajo enak napis.

Voznja traja okoli pol ure.

Katoliška cerkev je v **Watsons Bay** ena sama in sicer na Old South Head Roadu tik pred koncem.

S P O R E D :

Od 2. do 2:30. zbiranje ob cerkvi

ob 3. procesija in rožni venec

ob 3:30 pridiga, pete litanije Matere božje in blagoslov

ob 4:30 v dvorani **žive slike (film)** v krasnih barvah iz misijonskega delovanja na Novi Gvineji.

V s i i s k r e n o v a b l j e n i !

O B O K N U (s str. 19.)

pa naj bo to še taka "gnusoba pred Bogom"...

"Zaupajte v božjo Previdnost!"

Da, tudi to besedo poznamo. Morda je res v načrtu božje Previdnosti, da se nekoč iz zemlje obljudijo zvezde, kakor se je iz Evrope Amerika, Avstralija, Nova Zelandija... Toda preveč fantastično je to za današnje čase, da bi zaradi tega opustili "gnusobo pred Bogom".

Morda pa Bog ve, da mora izbruhniti vojna, ki bo izpraznila svet in se bo lahko v obilici prostora spet vse od kraja začelo? Po novih tisočletjih pa spet, in tako dalje in tako dalje.

Nič kaj privlačen se nam ne zdi Bog, če nima kaj drugega v mislih. Da bi ne vedel boljšega izhoda iz zadrege — človekove in svoje — kot vojno v atomski dobi? In da ne zmanjka smrtnih žrtev za tako vojno, zato bi Bog umetno porodno kontrolo pod grehom prepovedoval?

Ne, takega Boga v resnici ne maramo!

Pa ga nam tudi ni marati treba, ker takega Boga ni!

Treba nam je misel prav obrniti, pa bomo našli pravičen odgovor na vsa taka in podobna vprašanja, pa bomo tudi božjo misel z lahkoto spoznali.

(Zaključek prihodnjič)

KAŠLJANJE PO CERKVI JE UTIHNILLO...

Puste, strašno puste so avstralske maše: ni zvonov, ni petja, orgel — nič po naše. Mračne cerkve, za oko ni paše, ne napolnijo mi gladne duše čaše.

— Koprnela

MARSIKDO SE JE ŽE PRITOŽIL nad "avstralskimi mašami", tako duhovito kot Koprnela, pa še nihče. V nadaljnjih verzih, ki so pa šli "v koš", nas Koprnela sprašuje, zakaj ni tega, zakaj ni onega, z eno besedo, zakaj ni vse tako kot — doma...

Ni prvič, da odgovorjam na take pritožbe, ni prvič, da ljudi "pogovarjam". Odgovor bi bil lahko kratek: drugi kraji, druge šege in navade. Ljudje drugod so drugače vzgojeni, kakor v drugih rečeh, tudi v pobožnosti ne čutijo istih potreb kot mi. Avstralski katoličani polnijo svoje cerkve nedeljo za nedeljo, v posebnih časih tudi ob delavnikih, pa jim še na misel ne pride, da je "maša pusta", ko nič ne "buče orgle" in pevski kor — molči.

K maši prihajajo zavoljo maše, zavoljo Boga samega, zavoljo tega, kar se godi na oltarju. Seveda so vmes tudi taki, ki pridejo vsaj zato, da "izpolnijo zapoved". Ne mislim jih hvaliti vse vprek, toda če bi "čutili" tako kot naša Koprnela, bi menda bile njihove cerkve domala prazne.

Nič se ne hlinim, tudi jaz imam rad zvonove, orgle, petje. O, še kako rad! Priznam, da tudi sam še po desetletjih bivanja v tujini nekako pogrešam vsega tega. Da bi pa zaradi tega vihal nos nad "avstralskimi mašami", o, to pa ne! Maša sama ni nič manj naša kot je bila doma. Maša je tam in tu enako božja, pa naj bo s petjem ali brez njega.

O, doma je bilo lepo ob nedeljah. Vem, vem. Vsaj za nas vernike. Ali pa tudi zmerom za Boga? O tem bi se dalo govoriti. Pa naj namesto nas govori odlomek iz povesti, ene najnovejših, lepe povesti drugače. Naslednji odlomek je pa spričo Kopernelinih (in drugih) pritožb kar poučen. Sodite in primerjajte sami. Ob avstralskih mašah brez orgel in brez petja bi se tako poglavje povesti ne moglo napisati...

Odlomek povesti

Oglasil se je zakristijski zvonček in župnik je pristopil v zlatem plašču. Cerkovnik je prižgal vse lestence in vse luči. Organist Blaž je odprl vse registre in orgle so zabučale po mogočni farni cerkvi.

Blaž je vzel šop not in jih ponudil Cilki. Mogočni glasovi orgel so počasi utihnili in prešli v mehke akorde. Organist Blaž je s svojimi dolgimi belimi prsti božal tipke, da so se nežni glasovi or-

gel razlili po cerkvi pred oltar in objeli srca vseh. Blaž se je ozrl na Cilko in ji dal znamenje, naj začne.

Cilki so zadržtele note v rokah, toda v naslednjem trenutku je že zapela. Blaž je božal tipke in nalahno spremljal srebrni glas Cilkinega soprana. **Kašljanje po cerkvi je utihnilo; vse je prisluhnilo.** Blaž se je pa smehljajal.

Ko je Cilka prenehala, so se ljudje sklanjali drug k drugemu in si šepetali na ušesa.

"Dominus vobiscum" je zapel župnik pred oltarjem in se za trenutek ozrl na kor. Takoj mu je bilo jasno, kaj se dogaja. Ob organistu Blažu je stala samo Cilka. Ko je Jamarjeva Francka videla, da je Blaž povabil Cilko, da bi zapela nekaj božičnih pesmi, je takoj dala znamenje vsem pevcem s svojimi srepimi pogledi, da si nihče ni upal pristopiti k orglam. Toda Blaž se ni dosti zmenil, pograbil je drug šop not in jih ponudil Cilki. Še celo pogodu mu je bilo, da bo Cilka vso mašo sama pela.

Cilki je bilo kar malo tesno; vedela je, da pevcem ne bo pogodu njen nastop, a staremu Blažu tudi ni hotela odreči. Zameril bi ji. Morda je res zadnjikrat ugodila njegovi prošnji. A še teže ji je bilo, ko je videla, da so pevci res zamerili, ker nihče ni hotel pristopiti k orglam. Vztrajala je. Kaj naj tudi ona pusti starega dobrega moža na cedilu?

Po opravitlu so pa pevci lahko spoznali, da njihovo ravnanje ni bilo ravno modro, kajti po vsej fari je šel tisti dan glas o lepem Cilkinem petju, a ostalih pevcev ni nihče omenjal. Vsi so dobro vedeli, da vodi petje organist Blaž, pevce pa Jamarjeva Francka.

Večkrat je Blaž dejal pevcem, ki so gledali samo na to, **kako bi vsak svoj glas spravil do večje veljave:**

"Pojmo v božjo čast, ne zato, da bi nas ljudje občudovali. Bog ne posluša petja, v naša srca gleda, s kakšnim namenom pojemo. Pojmo zato, da bi božjo službo povzdignili. Ali ne veste, da kdor s pravim namenom poje, dvakrat moli."

Vsi taki in enaki opomini niso dosti zalegli. Mnogo dobrih pevcev je že vzgojil, toda čimveč je imel pri tem uspeha, tem večje težave so mu pozneje delali. (Zdravko Novak: POTA BOŽJA)

x x x

Tak je odlomek te povesti. O, ko bi se take reči godile samo v povestih, bi še kar bilo. Ko pa tudi v resnici ni brez njih, bi človek kar verjel, da so "avstralske maše" pred Bogom dobre.

Ur.

ČUDEŽNA PALICA

V Sloveniji 1.1938

Neznan avtor

IVAN ZALAR IN NJEGOVA ŽENA sta imela sedem otrok, sedem krepkih fantov. Živela sta kakor živi dandanes na tisoče in tisoče ljudi: on je zjutraj šel v službo, opoldne se je vrnil, pojužinal, potlej pa je spet šel na delo in prišel zvečer domov — mati pa je bila ves dan doma, kuhala je in prala, otroke negovala in vzgajala, ribala in šivala in tako so otroci rasli iz dneva v dan, najstarejši je bil star osem in najmlajši eno leto.

Zgodilo pa se je, da je gospodar, ki je pri njem delal oče, premalo zaslužil in je zato znižal vsem, ki so mu delali, plače in mezde. In ker vsi ti niso mogli več živeti, so si pomagali s tem, da so iskali cenejša stanovanja. Kdor je prej stanoval v mestu, je šel na deželo in je hodil po cele ure, kdor je imel sončne sobe, se je preselil v mračno klet, kdor je prej živel v lepi zidani hišici, je našel leseno barako. Tako so si za silo pomagali, ta tako, drugi drugače, nekateri pa so si celo odtrgovali hrano, če ni bilo druge pomoči.

Tudi Zalar je dejal nekega dne ženi: "Preseliti se morava, kajti, kaj bo z najinimi otroki pri tej borni plači!" In je mati pogledala vseh svojih sedem sinov in vdano pokimala, prihodnji dan pa je prosila sestro, naj pride in kuha zanjo, sama pa se je napatila v mesto stanovanja iskat.

Bil je lep pomladanski dan, kot so od nekdaj lepi pomladanski dnevi. Sonce, ki je kakor dober oče, je toplo sijalo na visoke hiše, da so sence ostro padale na bele ceste, ljudje so veselo mežikali, se zadovoljno gledali in bi si najrajši pripovedovali najveseljše reči. Hodili so sem in tja, vsak po svojih potih, nekateri, ki jim je bilo dano, da lahko žive brez dela, pa so posedali v zelenicah parkih in vdihavali toplosveži pomladni zrak. Megle so se razkropile po barju, bežale so pred toploto in se sramežljivo skrivale po kotanjah. Zvonovi so dobili nov zvok. Zveneli so od vsepovsod, kakor bi zadovoljni fantje pinkali veselje aleluji.

Mati se je poslovila od otrok, podala svoji sestri roko, se zavila v ogrinjačo in se napatila v mesto. Nekoliko sklonjena, kakor je bila, se sprva ni niti ozrla v pomladno lepoto, gledala je v tla in si mislila: Ves dan je pred menoj, zvečer pa bom prišla domov in njemu povedala: stanovanje sem dobila, lepo je in sončno in, kar je najlepše, poceni...

Mimo je priteknel velik, črn pes. Gospodarjev je bil. Vsakokrat jo je oblajal, kadar jo je srečal, danes pa se je tiho obrnil k njej, se podrgnil ob njeno krilo, ki je ob lahkem vetriču plahutalo po zraku, potem pa je pomignil z repom, kot bi hotel

povedati: No, mati, saj sva prijatelja, ko je tako lep dan, pa je spet tekla naprej.

Tudi mati je pogledala okrog sebe. Za njo je ležalo zeleno barje, koder so rasla samotna drevesa, stali kozolci in se prepeljavale meglice, pred njo pa je žarelo mesto, kot bi se pravkar skopalo v jutranji zarji.

Mati se je nasmehnila. Podrsala je dlan ob dlan, nato pa si skoro na glas rekla: V tem lepem dnevu so vsi ljudje dobri. Prišla bom, prijazno me bodo sprejeli, pokimali mi bodo in mi rekli: No, no, mati, lepo stanovanje imamo za vas, kar vselite se, saj imate kar sedem sinov, sedem toplih sonc... In podali ji bodo roke, zvečer pa bosta z očetom sedela za ognjiščem, se smehljala in sanjala o novem življenju.

Obraz se ji je sam od sebe širil od veselja, njene modre oči pa so se napolnile s tolažbo. Vsakomur je zadovoljno pogledala v obraz, ni bilo zle misli v njeni duši. Šla je in nehote krilila z rokami, tu je zadela ob grm, tam se je dotaknila zidu in tako je prišla v mesto, kraj hrušča in trušča, kjer žive tisoči in tisoči ljudi, tisoči in tisoči usmiljenih človeških src.

Brž je šla gledat v časopise, toda nikjer ni našla naslova, ki bi ponujal ceneno stanovanje. Kaj naj storim? si je mislila in se je spomnila, da so pisarne, ki zbirajo naslove stanovanj. V mestu so namreč uradi, ki vam povedo, kje lahko kupite hišo ali dobite stanovanje. Vzamete **svinčnik** in napišete na papir imena in ceste, ki vam jih povedo, potem pa se napatite tja, potkate in poveste, kaj vam leži na srcu. Gospodar vam razkaže stanovanje, pove ceno, in če vam je vse skupaj všeč, udarite, stisnete aro v roko in že ste sami svoj gospodar.

Tudi mati je prišla do tiste hiše, kjer dajejo naslove. Malce okorno je obstala, potem pa vstopila v vežo, iz nje pa skozi odprta vrata v veliko sobo, kjer je stala ena sama velika miza, okrog in okrog sten pa so se dvigale velike rumene omare, omara pri omari, naslov pri naslovu, stanovanje pri stanovanju.

Mati je obstala pri vratih in pozdravila:

"Dober dan!"

Izza mize je vstal starikav človek, droban, da bi ga lahko prelomil na dvoje. Oprl se je z obema rokama ob mizo, zazehal, nato pa zaspano vprašal:

"Želite?"

Mati je stopila bliže in si mislila: Bolan je ta mož, tako drobne oči ima in ves zelen je v ob-

raz... pa mora sedeti tukaj in čakati name. Rekla pa je:

"Stanovanje iščem!"

"Dobro," je dejal možiček, pobrskal po papirjih, si nataknil očala, nekaj časa molčal, potem pa dejal:

"Ali veste pogoje?"

Mati ga je začudeno pogledala, se še bolj zavila v ruto in vprašala:

"Kakšne pogoje?"

Mož si je potisnil očala na čelo, stisnil oči in dejal:

"Plačati je treba..." nato si je popravil lasce in dodal:

"Naslove!"

Mati se je še bolj stisnila vase... Moj Bog, si je mislila, zvečer bom prišla domov in bom povedala možu, da sem izdala zadnje dinarje, še predno sem našla stanovanje, ki ga morda sploh ne bom našla. Oh, le zakaj smo mi majhni ljudje tako revni, taki ubožci... In fant, ki hodi v šolo, prav jutri potrebuje spet nov zvezek... S čim pa mu ga bom kupila? Potem pa je rekla:

"Jezus, kako naj plačam naslove...? Vidite, gospod, moj mož je delavec, sedem otrok imava in so mu znižali plačo... v enosobnem stanovanju sva sedaj, pa je predrago... Ne moreva in ne moreva plačati... Dajte mi naslov, gospod!"

In je tako milo pogledala, da si je gospod spet nataknil očala in začel praviti, da ima samo večja stanovanja, da je kupčija kupčija, da živi od naslovov in druge take reči, nazadnje pa je vstal, se potipal za nos in dejal:

"Čakajte, tu-le pa le imam enega, zastonj vam ga dam, kajti dolgo je že, kar sem ga dobil."

Vstal je, pobrskal po omarah in prinesel listek, na katerem je bilo zapisano:

Ivko Loboda, hišni posestnik, Grajska ulica številka 7.

Mati se je poklonila in zadovoljno odšla v vežo, iz nje pa na cesto, cilju in stanovanju naproti. Kar zableščalo se ji je pred očmi, ko je iz hladne in temne veže stopila na sončno cesto. Hvala Bogu, si je mislila, pa imam naslov, takorekoč že stanovanje... morda bo pa še bolj poceni kot mislim... ali pa bo gospodar rekel: "Pometali boste stopnice in zvečer vežna vrata zapirali, zjutraj pa odklepali, zato pa boste imeli stanovanje zastonj."

Materi je postalo toplo pri srcu. Potem, si je mislila, bomo pa lahko kupili še eno posteljo, da ne bo treba kar trem spat na eni... ali pa si bova omislila voziček, da bom najmlajše prepeljavala po mestu, kakor to delajo gospe, ki imajo denar. In pa vsako nedeljo bom kupila meso, juho bom skuhala in ko bo naš človek sedel za mizo, se bo smejal. In nazadnje, če bi gospodar bil res tak,

zakaj ne bi mene napravil za hišnico? Moj mož bi pa kakšno stvarco popravil in nekaj zaslužil, morda bi si celo kakšno obleko kupila za božič.

Tako je razmišljevala mati in se ogibala ljudi, ki so ji prihajali nasproti. Potem se je ustavila in povprašala nekega mladega človeka, za katerega se ji je zdelo, da se mu nikamor preveč ne mudi, če je še daleč do Grajske ulice. Ta ji je smehljaje odgovoril:

"Kar tukajle precej na levo, mamica!" in je stegnil roko.

Kako je prijazen ta-le gospod, si je rekla nato in zavila in že je stala pred hišo. Hiša je bila enonadstropna, siva in nekam čudno ometana, kot bi hotela obiskovavca opozoriti, da je tukaj red in moč doma. Sedem, številka sedem, je zamrmrala mati in se nalahno nasmehnila, ko ji je prišlo na misel: Prav toliko, kolikor je mojih fantov. Potem pa je pritisnila na kljuko in vstopila v vežo.

V veži je bilo temno in zatoхло, kot bi dišalo po vlagi. Ob vsaki strani so stala v lesenih čebričkih nekakšna nerazložna drevesca, ki so se stiskala k zidu, menda od strahu pred temo in zatohlostjo. Na koncu veže se je motno bleščalo okno, ob njem pa so stale stopnice, ki so vodile v prvo nadstropje.

Preplašeno je gledala mati okrog sebe, kot bi se hotela šele odločiti, ali naj gre naprej ali ne, potem pa se je le odločila in začela stopati po stopnicah v prvo nadstropje. Na koncu stopnic, (nehote jih je štela in jih naštelja točno trikrat po sedem) so ji pot zaprla svetlorumena vrata, na katerih je bil pritrjen bel listič: Ivko Loboda, zraven pa je čemel droben gumb. Ta je, si je rekla mati in je najprej potrkala, potem pa se spomnila in pozvonila. Zvonec je ostro odjeknil. Nenadoma se je od znotraj začulo lajanje, takoj za tem pa luputanje vrat, drsajoči koraki, godrnjanje, zaropotalo je, kot bi se kdo zadel ob omaro, kmalu nato pa je zarožljaj ključ in vrata so se odprla.

Mati je zagledala debelušnega človeka, oblečenega v dolgo, rdečo haljo. Obraz je imel zabuhel, pod čelom so se stiskale drobne sive oči, na glavi pa je imel okroglo čepico brez senčnika, iz nje pa je na kratkem omotu čez lica visel šopek črnih nit.

Možak je mater ostro pogledal in vprašal:

"Kaj pa je?"

Mati se je ustrašila, zato je skoro potihlo odgovorila:

"Zaradi stanovanja sem prišla."

Mož si je pripasal svoje dolgo oblačilo, za trenutek obmolčal, potem pa stopil na stopnice, zaprl vrata za seboj in dejal:

"Pojdiva pogledat!"

(Dalje)

Na poti v Canado

Zlatko Verbič.

Himalaya, 31. marca 1959

BLIZAMO SE KANADSKI OBALI, moram nekaj napisati, da oddam na pošto po prihodu v Vancouver.

Najprej iskrena hvala prijateljem v Melbournu in Sydneyu, ki so nama z ženo voščili srečno pot. Zlasti želiva izreči zahvalo Lavkovima v Heidelbergu za ljubezniv poslovilni večer. Potem vsem, ki so naju spremili na letališče. V Sydneyu pa vsem, ki sva v kratkih urah prišla z njimi v stike. Bog povrni vsem!

Iz Sydneya smo se odpeljali 18. marca z ladjo Himalaya. Rečeno je bilo, da nas bo Pacific imel na skrbi 15. dni.

Počasi in previdno zapuščamo sydneyško pristanišče. Z ženo čutiva, da se v naju trgajo neke vezi. Zapuščava deželo, ki nama je šest let nadomeščala ljubljeno domovino. Postalo nama je prav tako težko pri srcu, kot bi se ponovno odpravljala od doma v tujino. Saj sva pustila v Avstraliji toliko prijateljev, toliko spominov... Tudi dežela sama naju je v teh letih navezala nase. In prav zdaj drsimo po Sydney Harbourju, ki je čudovita naravna umetnina. Ni mogoče drugače — zelo lep vtis bova odnesla s seboj o Avstraliji.

Že se se je skrnil veličastni most, pod katerim se je komaj srečno preril ladijski dimnik, že se trgajo oči potnikov od morskega zaliva in se obračajo na gladino odprtega morja. Zaplavamo v Tasman Sea in vemo, da bo prva suha zemlja šele v Novi Zelandiji. Morska bolezen! Privoščila se nas je samo v Tasmanskem morju, dva dni je nagajala. Potem nič več do danes, ko to pišem. Zato smo kmalu obrnili pozornost izborni prehrani, izvrstni postrežbi in zelo pestri družbi. Spoprijateljili smo se z novoavstralskim parom, z eno ameriško družino iz Californije in eno iz Milwaukee. Nič več se z ženo nisva počutila kot tujca med tujci, življenje na ladji je postalo kratkočasno in zelo zanimivo.

Nova Zelandija nas je pozdravila v mestu Auckland. Domačini — Mari so nam pokazali svoje plese, imeli smo pa tudi nekaj časa za ogled v čudovitem muzeju in nekoliko po okolici. Dovolj, da bo ostalo v neizbrisnem spominu.

Naslednja postaja je bila na Fiji otokih v mestu Suva. Pristali smo prav ob prekrasnem sončnem vzhodu. Tudi tu so nas zanimali domačini. Občudovali smo njihove plese v čudovitih kostumih in gledali, kako si pripravljajo hrano. Imeli smo priložnost za izlet v notranjost otoka — 40 milj daleč. Bilo je jako zanimivo, utrudljivo pa tudi, za-

kaj bus in cesta, da ne vključim tudi šoferja, ni sta bila na višku. Za odhod nam je vojaški orkester zaigral "Good bye" in naša ladja je spet zaplavala.

Nekje med Fiji in havajskim otočjem smo imeli dva torka zapovrstjo; šele potem je prišla sredi. Tudi to je doživetje svoje vrste. Po šestih dneh smo zagledali zgodaj zjutraj Havaje s čudovitim mestom Honolulu. To otočje je sedaj že ameriška država številka 50. Imeli smo do 11. ure ponoči, da smo si kraj dosti dobro ogledali. Seveda ne bom opisoval, kaj vse smo videli. Naj samo rečem: krasno je bilo! Saj bi samo o gostoljubnosti in ljubkosti domačinov lahko napisal celo po glavje.

Kar težko je bilo zapustiti 50. državo ZDA. Na morju nam je po nekaj dneh nadaljnje vožnje začelo postajati dolgočasno. Danes je kar naprej dež, nič radi ga nimamo. Ladja pa orje nevzdržno dalje. Radovedni smo, kako nas bo sprejela — Kanada.

Iskrene pozdrave vsem bralcem MISLI. Morda se pozneje spet kaj oglasiva, če bova imela kaj zanimivega povedati. Vsaj v tem smislu naj bo za zaključek: Na svidenje!

Za Knjigo Dr. Kuharja

Pred nekaj meseci je umrl dr. Alojzij Kuhar. Med njegovo zapuščino je tudi zelo pomembna razprava o slovenski zgodovini v zgodnjem srednjem veku: *The Conversion of the Slovenes and the German-Slav Ethnic Boundary in the Eastern Alps*. Delo predstavlja izvirno analizo relativno malo preštudiranih problemov slovenske zgodovine. Prav tako pomeni tudi neprecenljiv doprinos k boljšemu poznavanju Slovencev v mednarodnem svetu.

STUDIA SLOVENICA namerava izdati omenjeno razpravo v knjižni obliki. Leto dni pred svojo smrtjo je pokojni dr. A. Kuhar sam pristal na to idejo in povedal nekaj misli in navodil, kako pripraviti tekst za izdajo. Najlepša počastitev spomina dragega pokojnika bi bila publikacija njegovega dela — vsaj za prvo obletnico njegove prežgane smrti.

Iskrena prošnja vsem Slovincem, znancem in prijateljem dr. Kuharja, za denarne prispevke, ki bi omogočili takojšnjo oddajo rokopisa v tisk. Vsak prispevek v znesku pet dolarjev (dva funta) in in več pomeni obenem tudi prednaročbo knjige. S hitro finančno pomočjo bi bila ta akcija že sedaj omogočena.

Studia Slovenica
P.O. Box 4531
Washington 17, D.C.

JANEZ IN CILKA — SREČEN PAR

CEDILOVA CILKA JE BILA ČEDNA DEKLE, njej je prav posebno prijala tista pesem: "Črno gleda drobno gre. Oh! Ta je za me!" Janez Slinar je bil pa tudi krepak, postaven fant, zelo mirne narave. Janez je odslužil vojaščino, par let delal v mestu kot mizar in si tako prihranil nekaj denarja, zdaj je bil pa doma in je očetu pomagal.

Marsikatera deklica v vasi je pogledala za njim. V nedeljo gredeč iz cerkve, če se je Cilka slučajno srečala z Janezovimi iskajočimi očmi, je zardela in rahel smehljal se je zbral na nežnem obrazku, znamenje, da se je tudi v njenem srcu zanetila iskrica ljubezni.

Bajtarica Pajčevinka je bila sicer siromašna v imetju, bila je pa vedno bogato obložena z novicami in te pridno raznašala v vsako hišo, kjer je bila dobrodošla. Njene stare oči so bile še vedno bistre in tudi njen spičasti nos jo je vselej vodil v kake tuje skrivnosti, kar ji je vedno prav prišlo, da jih je na dan prinesla. Tako je tudi Slinarjeva ljubezen prišla v javno znanje potom Pajčevinke. Fantje so se v krčmi smejali in dejali, da se Slinarju "sline cedijo" po Cedilovi Cilki.

Oče Cedilar je tudi sčasoma ujel te govorice o svoji hčerki in se zelo vznemiril in razjezil. Poklical je Cilko in ježno rekel: "Kaj slišim, da lazi za tabo tisti Slinarjev. Saj ne rečem, Janez ni ravno slab, toda to njegovo ime! Če njega vzameš boš vse življenje 'Slina'; otroci bodo vsi 'slinasti.' Tega ne prenesem. Kakšnega družega si izberi.

Stari Slinar je tudi postrani zvedel, kaj Cedilar misli o njegovem imenu. Hudo ga je zbolelo in je rekel Janezu: "Veš, da mi ne pripelješ Cedilovo domov kot nevesto. Cedilo, cedilo! Tega ne prenesem, da bi stari Cedilar precejal 'Slino'."

Janez pa je rekel, da bo Cilka njegova ali pa nobena. In tako je prišlo, da sta se Janez in Cilka poročila kljub nezadovoljnosti v obeh hišah. Janez je odpeljal nevesto v drugo vas, kjer si je kupil zapuščen kmetijo in zanemarieno hišo za majhen denar. Hitro je vse lepo sam popravil in kmalu je njegova kmetija veljala kot ena najboljših in lepo urejenih.

Stari Cedilar je doma ježno premišljeval o svoji hčerki in se sam s seboj pogovarjal: "Če bo imela otroke, da bi le bili vsi ženskega spola, tako se bo vsaj ime izgubilo. Slinar je pa strastno želel, da bi kupili sinčka. "Če bo fantek, bo vse, kar je mojega, njegovo."

Minulo je leto dni. Izvedelo se je, da bodo pri mladih Slinarjevih kmalu krstili. Stari Cedilar je šel na semenj in nakupil celo vrsto igrače za "dekličko." Slinar se je pa tudi domislil, da bo treba kakšnih darov prinesiti, in je tudi šel na semenj. Tamkaj je kupil konjička, voziček in še več takega, kar bi se spodobilo za "fantka."

Čez teden dni se je Cedilar odpravil s svojimi igračkami v sosedno vas k hčeri. V vasi je pa že od

daleč spoznal Slinarja, ki je bil namenjen v isto smer. "Kaj pa ta bedak," je rekel sam sebi, "ali bom moral še njega gledati?"

Skoro istočasno sta prišla do hiše. Slinar je ježno pogledal Cedilarja in njegove igrače ter ponosno postavljaval konjička in druge igrače k vratom.

V tem sta prišla hkrati vrata odpirat Janez in Cilka. Oba sta pestovala. Cilka začudeno pogleda in vzklikne: "Joj, ata! — Oh, očka Slinar, kdaj sta se pa dogovorila, da sta tako lepe reči prinesla za fantka in punčko?"

Stara dva sta se osupnjeno spogledala in si — v roke segla.

Pismo iz Amerike

Dobila sem v roke februarsko številko Vašega lista in naletela na sliko "Kranjske Micke" skupaj z bratom Jakobom. Na vse načine sem ugibala, odkod prihaja ta list MISLI, ogledovala sem ga z izbuljenimi očmi, da so mi skoraj padle iz jamic. Šele počasi sem uganila, da je iz Avstralije. No, tega ne bi bila pričakovala, da bova z bratom Jakobom tam doli pod zadnjim koncem sveta tako čedno namalana. Pa še ponagajali ste mi, da mi koš ne paše — seveda, po 37 letih sem se ga res odvadila.

Ja, zdaj mi hodi po glavi Avstralija. Torej je res tudi tam doli toliko Slovencev? Kako čudno smo po vsem svetu raztreseni! Saj sem vedela, da je pater Ambrožič odšel v Avstralijo, pa sem mislila, da med same divjake. Kdo bi pa od Avstralije kaj drugega pričakoval, ko nam nihče ne pove, da ni več sama divjina.

In kako čuden denar imate. Pišete, da list stane en funt. Joj, kako lahko bi ga jaz naročila, ko vlačim s seboj po svetu celih 200 funtov! Samo ne vem, na katerem koncu naj tisti funt odrežem, da bo Vaši upravi več zaleglo. Vaše MISLI se mi zde zelo lep list, če bi si tam mogli kaj pomagati z dolarji, bi ga kar naročila. S funti pa menda ne bo nič, ker se mi zdi, da morajo biti avstralski funti drugačni od teh, ki jih Amerikanci vlačimo po svetu na naših kosteh.

Sprejmite pozdrave od "Kranjske Micke", ki se je nekoč na Žirovskem vrhu pisala Primožič, v Ameriki pa — Mary Ušeničnik.

DOPOLNILNICA

Oj — — — — — do — ma —
 — — — — — je — — — o — če —
 — — — ka — že — — — — — sve —
 — — — — — — — — — — — — — ča

Če poznaš Prešerna, kaj lahko vstaviš zloge namesto črt. Koliko rešitev pride? Nagrado dobiva prva dva pošiljalca. Pohitite!

APRILSKA KRIŽANKA REŠENA

MAJSKA KRIŽANKA

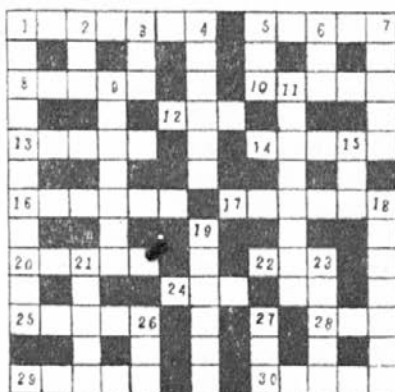
Vodoravno

- 1 pust
- 5 dar
- 8 Oton
- 9 aga
- 10 Sava
- 11 ej
- 12 Albin
- 16 orati
- 18 šum
- 20 edikt
- 21 če
- 22 meh
- 23 eden
- 25 Ana
- 26 vaza

Navpične

- 1 post
- 2 uta
- 3 sova
- 4 tnaló
- 5 da
- 6 agent
- 7 raj
- 13 britev
- 14 ia
- 15 buđen
- 17 Irena
- 18 šema
- 19 Miha
- 21 čez
- 24 da

Mirko Rakušček (v čast Angeli Židan)

Rešitve so poslali: Lojzka Košorok, Dora Rome, Ivan Klobasa, Angela Židan, Edvard Molan, Franc Kovačič, Natalija Mejač, Matilda Munda, Angela Gruntar, Alojz Zakrajšek, Ivanka Študent, Francka Anžin, Jože Grilj, Amalija Mravljak, Karl Meze, Franc Klun, Anton Čečko, Franc Fekonja, Maks Valenčič, Franc Ban, Stanko Kolarič, Fanica Lasič, Francka Nuncijska, Pavla Znidaršič, Albin Ralfot, Marija Peršič, Ana Gorup.

Nagrade — dobe vsi! Ne bodo mogle biti kaj prida, če ne bo MISLIM boben zapel. To pot se je Jurij pošteno ujel. Ni pomislil, kako lahka je bila križanka. In izkušnja z božično križanko ga je zapeljala. Bo pa nadalje bolj previden... in... pameten...

NADALJNI DAROVI V TISKOVNI SKLAD

£ 6-0-0 Zlatko Verbič; £ 2-0-0 Tone Vodopivec;

£ 1-0-0: Mirko Rakušček, Danila Slavez, Pavla Penko, Justina Ciobaca, Jože Marin, Hermina Koroša, Roman Cepuš, Vlado Gros, Ivan Banič, Nimen., Bernarda Cvetnič, Alojz Jereb, Jože Vrtačnik, Marija Prelec, Ludvik Martin, Ivan Urbas, Jožica Klemenčič, Karel Dolenc;

Šil. 10-0: Ludvik Lumar, Ana Campaner, Andrej Mlakar, Dušan Saksida, Martin Šilec, Roza Rakušček, Ana Renar, Marija Žagar, Ludvik Pirnat, Anton Čečko, Ludvik Kovačič, Neimn., Anton Kustec, Rafo Rolih, Ed Skibin, Andrej Knez, Josipa Lelia, Ema Šoštarič, Pavla Bernetič, Maks Valenčič, Pavel Dekleva, Jože Zupančič, Franc Vravnik, Alojz Laurenčič, Franc Ban, Ivan Fatur, Ivan Mesar, Srečko Košir;

Šil. 5: Branko Zavnik.

Tudi tem darovalcem iskrena hvala!

Nadaljnji darovi bodo enako hvaležno sprejeti.

Tistim, ki se še niste javili z naročnino (in darom), pa kličemo: Na skorajšnje svidenje!!!

Vodoravno

- 1. pogovor z Bogom
- 5. goriškega slavčka rojstna vas
- 8. ima nekoga rad (angleško)
- 10. pazi, da te ne ujame
- 12. manj ko dvoje
- 13. ni blizu
- 14. do nje sega morje
- 16. sv. Gregor je gori, ti greš šele gor
- 17. te bo nekoč zasul
- 20. dobiš, če sešteješ
- 22. vele mesto
- 24. žensko ime
- 25. jo vidiš na pašniku
- 28. pazi, da ti česa ne odnese
- 29. je na vratu pritjena

Navpične

- 1. se oglašá v MISLIH
- 2. kratko ime, pa 'huda zver
- 3. brez njega bi železnica ne tekla
- 4. ni ateist
- 5. prometno sredstvo
- 6. eden iz družine
- 7. kos hišne opreme
- 9. najvišja gora
- 11. priimek znanega duhovnika
- 15. redko žensko ime
- 18. slovenski slikar med nami
- 19. moško krstno ime
- 21. spevoigra
- 23. izmeri daljavo
- 26. žensko krstno ime
- 27. kratica za slovensko društvo v Avstraliji

Jurij pravi, da je tudi ta lahka, zato odloča Nagrado dobe samo tisti, ki obenem s pravilno rešitvijo pošljejo **novega naročnika** — seveda brez funta. Ha, ha!